

JURNAL DE BORD

CONSTANȚA
NR. 3/2020

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR
„ALEXANDRU IOAN CUZA”

AN ȘCOLAR
2019-2020

CUPRINS

- » Importanța managementului calității învățământului național și european în integrarea pe piața muncii - pag. 3
- » 138 de ani de la înființarea primei școli de marină - pag. 4
- » Comandorul(rez) Stoica Pușcașu, Amintiri de acum 70 de ani (1950-2020) - pag. 7
- » Interviu cu domnul contraamiral de flotilă (rez.) Tiberiu Frățilă - pag. 9
- » Vasile Urseanu, personalitate marcantă a Marinei Române - pag. 13
- » Album de familie - pag. 14
- » Civil vs Militar - pag. 23
- » Civil versus militar: avantaje și dezavantaje - pag. 24
- » Privesc, în spate... - pag. 25
- » Cart Literar - pag. 27
- » “Cadet” la Cuza - pag. 28
- » Tradiția - pag. 29
- » Cuvântul - pag. 32
- » Să fim - pag. 33
- » Tundră - pag. 35
- » Manifestație împotriva morții lui Satre - pag. 39
- » Aquarelle - pag. 41
- » Război & Pace - pag. 43
- » RĂZBOIUL, ARTA DISTRUGERII - pag. 44
- » Orizont - pag. 46
- » Caseta Redacțională - pag. 55

ȘTIINȚĂ
⚓
CURAJ
⚓
CREDINȚĂ

IMPORTANȚA MANAGEMENTULUI CALITĂȚII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI NAȚIONAL ȘI EUROPEAN ÎN INTEGRAREA PE PIAȚA MUNCII

Într-o piață a forței de muncă redimensionată permanent, dobândirea abilităților de a căuta și găsi o slujbă are o importanță esențială. Aderarea la Uniunea Europeană a deschis calea unui nou proces de transformare, în condițiile în care creșterea competitivității forței de muncă din România sprijină obiectivele Uniunii Europene stabilite prin Agenda de la Lisabona. Școala trebuie să asigure o educație de calitate pentru dezvoltarea intelectuală, socială și profesională a tinerilor în vederea adaptării socio-economice a adolescenților de azi, viitori cetățeni activi, deplin conștienți de propria valoare și competitivi pe piața muncii. În vremurile contemporane, atunci când se pune accent pe "economia cunoașterii" rolul educației devine cu atât mai important în dezvoltarea capitalului uman, asigurând o societate de cetățeni cu știință de carte și calificați, cu șanse reale de dezvoltare la nivel economic și social. Astfel, sistemelor naționale de management al calității au la bază calitatea, echitatea și eficiența, acestea reprezentând pilonii reformelor educaționale necesare integrării reale și funcționale, din punct de vedere educațional, a tuturor statelor Uniunii Europene. Neadaptarea la timp a concepțiilor sistemelor de management al calității, a valorilor subsumate și a metodologiilor aferente face extrem de grea integrarea dar și înțelegerea reciprocă.

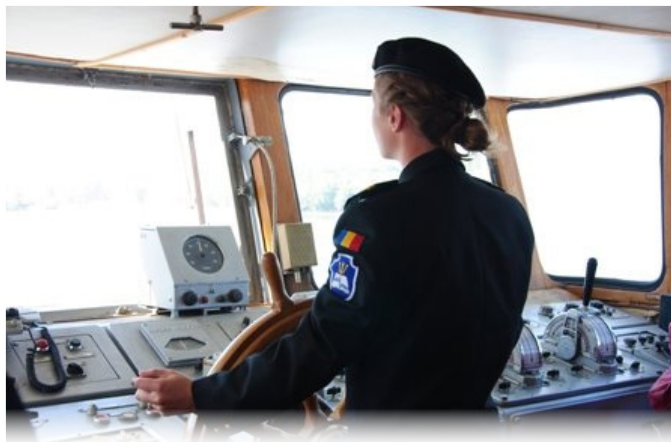
Analizând situația existentă acum 30 de ani când absolventul instituției de învățământ avea la dispoziție 3-5 ani pentru a se adapta la condițiile existente la locul de muncă în cadrul organizației, astăzi angajatorii își doresc o integrare cât mai rapidă a absolvenților la locul de muncă, ducând astfel la reducerea perioadei de acomodare și cu posibile repercursiuni în calitatea formării specialistului. Asumarea unei societăți bazate pe cunoaștere a condus la schimbarea strategiei organizațiilor internaționale în domeniul sistemului educativ trecându-se în învățământul primar și secundar de la conceptul "învățământ pentru toți" și ca urmare a revoluției info-comunicaționale și a schimbărilor din activitatea economică, politică și socială, la conceptul lansat de UNESCO "O educație mai bună azi, pentru o lume mai bună mâine". Astfel, s-a observat la nivelul sistemelor de învățământ mondial, european și național o cerere ridicată și diversificată de instruire, realizându-se astfel conceptul de instruire continuă, necesitatea folosirii competențelor dobândite de cadrele didactice pentru locuri de muncă la nivel european, conducând la nevoia echivalării studiilor și calificărilor. Compatibilitățile sistemelor de învățământ european au necesitat crearea unor standarde de pregătire europene pentru cadrele didactice. Adaptarea europeană existentă astăzi permite instituțiilor de învățământ și cadrelor didactice o autonomie în procesul managerial precum și în stabilirea traseului de formare ca educabili, trecând în procesul de învățământ de la atitudinea de pasiv în cea de activ.

Comandor **Gabriel-Iulian Tănase**
Comandantul
Colegiului Național Militar
„Alexandru Ioan Cuza” Constanța

138 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA PRIMEI ȘCOLI DE MARINĂ

În anul 1881, la 3 octombrie, prin Înaltul Decret nr. 2.408, lua naștere Școala Copiilor de Marină, la Galați, care primea elevi cu vârste cuprinse între 12-15 ani, școlarizarea fiind de trei ani. Școala pregătea inițial numai militari cu grade inferioare (caporali, sergenți, subofițeri). Cei care consimțeau să urmeze școala se obligau, ca după terminarea ei, să servească în flotilă încă patru ani, termen care se putea prelungi la cerere, prin reangajare. După parcurgerea anului I, elevii erau împărțiți pe două secții: punte și mașini, iar la sfârșitul anului II, erau împărțiți pe specialități, în funcție de nevoile marinei, aptitudinile elevilor și, pe cât posibil, a opțiunilor acestora. La finele anului III, cursanții, care aveau vârsta de 17 ani împliniți, erau declarați absolvenți, înaintați la gradul de caporal și repartizați în unitățile și pe navele marinei. Elevii care nu aveau vârsta de 17 ani erau menținuți în cadrul instituției și numai după împlinirea acestei vârste, erau repartizați la unități. Până în anul 1904 își va desfășura activitatea când se va transforma în Școala de Marină a Maiștrilor Militari și de Specialitate.

Încă din anul 1881 a fost comandată o navă-școală (un bric) la Londra la Thomas Iron Works and Shipbuidinge Company. Nava era cu propulsor și elice, pusă în mișcare de o mică mașină Compound. Nava a intrat în portul Galați la 12 august 1882, sub comanda maiorului Vasile Urseanu. Bricul Mircea avea să inițieze în tainele marinăriei mii de tineri hotărâți să înfrunte valurile și vicisitudinile vieții de marinar.

Unul dintre primii comandanți ai școlii a fost colonelul de marină Mihail Drăghicescu, ce era un profesor desăvârșit, având o ținută morală și profesională de excepție. În anul 1920, la Constanța lua ființă Școala Copiilor de Marină, prima treaptă a institutului maritim, ce a funcționat până în anul 1928. Un absolvent al acesteia a fost cunoscutul scriitor Geo Bogza, un iubitor al mării, al călătoriilor și al Dobrogei. De la 1 octombrie 1928, în baza Decretului nr. 2.066, Institutul maritim s-a unit cu Școlile de mecanici și electricieni rezultând Școala de specialități ale marinei, având ca scop pregătirea de maiștri militari de specialitate. În cadrul Școlilor de specialități ale marinei funcționau Școala copiilor de marină, Școala elementară, Școala de brevetați și Școala submaiștrilor.

Durata de școlarizare era de 5 ani din care doi ani la Școala copiilor de marină, un an la Școala elementară, un an Școala de brevetați și un an Școala de submaiștri, aceasta din urmă fiind treapta superioară, definitivă în cadrul Școlii de specialități a marinei. În anul 1938, potrivit ordinului Ministerului Apărării Naționale nr. 1.812, Școala de specialități a marinei a luat denumirea de Școala de submaiștri. În anul 1950, la Galați lua ființă Școala medie militară de marină, misiunea acesteia fiind de a pregăti elevii în vârstă de 14 - 17 ani care, după finalizarea cursurilor, urmau să fie admiși în Școala militară de ofițeri de marină. Ulterior s-a luat hotărârea ca, după

ce se completau locurile pentru nevoile marinei, o parte dintre absolvenți să fie trimiși și la alte școli militare (transmisiuni, radio-locuție, artilerie Anti-Aeriană etc.). Durata de școlarizare a fost organizată astfel: elevii admiși între anii 1950-1952 frecventau cursurile claselor a VIII-a - a XI-a. Din anul școlar 1952 - 1953 până în anul 1957 (anul desființării școlii), cursurile aveau o durată de trei ani (a VIII-a, a IX-a, a X-a), după care s-a revenit la sistemul celor 4 clase menționate anterior.

Începând cu 1 ianuarie 1957, Școala medie militară de marină s-a transformat în Liceul militar de marină, iar la 1 ianuarie 1958 s-a transformat în Liceul Militar „Mihai Viteazul”, acesta fiind desființat la 8 iulie 1960. În anul 1973, în baza Decretului Consiliului de Stat nr. 502/25.08.1973, a luat ființă în garnizoana Constanța, Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”. Misiunea de bază a liceului era de a pregăti candidații necesari pentru admiterea în Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân”, unde se formau viitoarele cadre pentru marina militară și civilă. Liceul a avut inițial o durată de 5 ani, dar începând cu anul școlar 1977-1978 durata acestuia s-a redus la 4 ani ca în toate liceele industriale din țară. La data de 01.09.1998, Liceul Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” a fost desființat în baza H.G. 499/095. 1990. Reînființarea Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” în garnizoana Constanța reface tradiția de aproape 14 decenii a învățământului liceal militar, începând cu anul școlar 2018-2019. Primul an după reînființare a avut în vedere creșterea calității actului educațional, atragerea unor cadre didactice cu performanțe în pregătire, organizarea unor activități extracurriculare, participarea la activități de pregătire militară și activități specifice la bordul navei-școală „Mircea”. În acest sens și-a adus contribuția comandantul Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța, comandor dr. ing. Iancu Ciocoi.

Anul școlar în curs și anii școlari viitori, vor aduce fără îndoială, rezultate deosebite pentru elevii Colegiului, pentru cadrele didactice și militare sub atenta îndrumare a comandantului Colegiului,

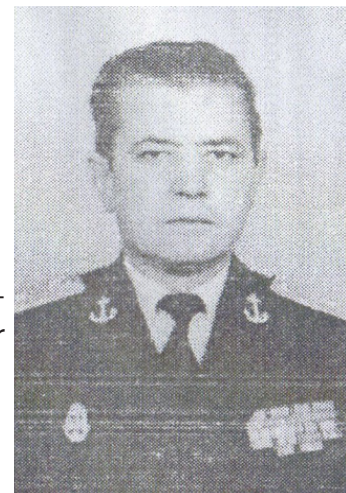

Colonel Mihail Drăghicescu
Comandant al Școlii Copiilor de Marină
(**Mariana Graur, George Petre**, Monografia Liceului Militar "Alexandru Ioan Cuza" Constanța. 1950-1995)

Contraamiral Petre George

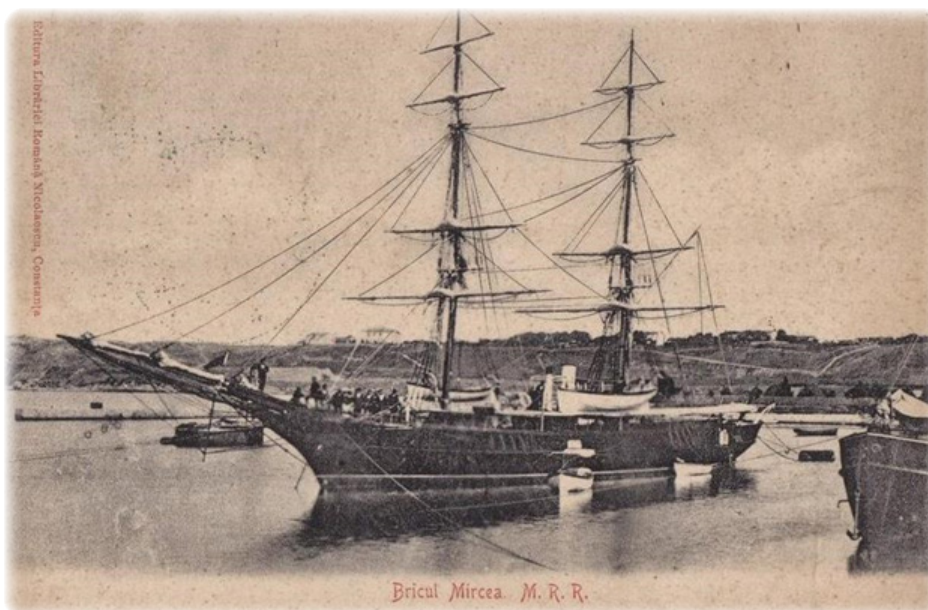
Comandantul Liceului Militar "Alexandru Ioan Cuza" (1990-1995)
(**Mariana Graur, George Petre**, Monografia Liceului Militar "Alexandru Ioan Cuza" Constanța. 1950-1995)

Comandor dr.ing. Gabriel-Iulian TĂNASE

Comandantul Colegiului Național Militar "Alexandru Ioan Cuza" Constanța
(din anul 2019)

Bricul "Mircea"

Arhiva C.N.M.A.I.C.

Constanța

comandor dr. ing. Gabriel - Iulian Tănase și a directorului adj. prof. Iuliana Negreț. Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța este moștenitorul Școlii Copiilor de Marină, înființată la Galați în anul 1881, a Școlii de specialități ale marinei, a Școlii de submaistri, a Școlii medii militare de marină, a Liceului Militar „Mihai Viteazul” și a Liceului Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza”. La 138 de ani de învățământ militar de marină, cuvintele de ordine sunt:

PERFORMANȚĂ - CURAJ - CREDINȚĂ -
DATORIE.

BUN CART ÎNAINTE!

Surse bibliografice:

A.N.I.C., Fond Ministerul de Război, dosar 53/1885

Monitorul Oastei, nr 36/1881

Mariana Graur, George Petre, Monografia Liceului Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța (1950-1995),

Tipografia „Goliat” Constanța, 1995

***Ghidul candidatului la admiterea în colegiile naționale militare, coordonatori: Liviu-Marilen Lungulescu prof. Gabriela Streinu-Cercel, prof. Bogdan Cristescu, prof. Ștefania Ciobanu, prof. Irina Georgescu prof. Dorin Petrica, București, 2019

Prof. dr. Adrian Ilie

Comandorul(rez) Stoica Pușcașu

Amintiri de acum 70 de ani (1950-2020)

formeze, în două luni, un cor redutabil. La început au cântat în unitățile militare, apoi am făcut un cor mixt cu fetele de la Liceul Pedagogic, dând spectacole la Casa de cultură a orașului Galați. Profesorul Xantopol era foarte exigent și un profesionist desăvârșit. Dacă falsai la verificare sau pe timpul repetițiilor te califica cu apelativul „balaur muzical”. Pe atunci nu am înțeles exigența uneori ieșită din comun, dar pe parcursul vieții am conștientizat, faptul că muzica pe lângă talent, cere foarte multă muncă și perseverență, așa cum se cere și în alte domenii ca sportul de performanță, cercetare științifică, etc. Profesorul nostru de la liceu i-a îndrumat și format ca muzicieni pe frații Aurel și Gelu Manolache, care s-au afirmat în mod deosebit în orașul Constanța. Cooptați pe la mijlocul deceniului cinci al secolului trecut în Ansamblul Marinei, au construit sufletul și esența acestui obiectiv de inimoși până la desființare, când au fost angajați la teatrul de revistă Fantasio, Aurel Manolache, dirijorul orchestrei și Gelu ca solist muzical, făcând un cuplu muzical și umoristic de mare succes, alături de regretatul Jean Constantin. Dirijorul Aurel Manolache a fost un compozitor apreciat pentru muzica și cântecele sale, în special, pentru cele închinare mării și orașului Constanța.

În interviul apărut în primul număr al revistei „Jurnal de bord”, răspunzând întrebărilor redactorului șef elev cap Diana Alexandra Oancă, m-am referit mai mult la comandanți, profesori și procesul de învățământ din perioada 1950-1954 din Școala Medie Militară de Marină.

În rândurile ce urmează încerc să-mi amintesc de activitățile extrașcolare pe care le-am desfășurat în liceu, considerate de conducerea de atunci, ca parte integrată a procesului de învățământ și de completare a procesului de educație și formare a noastră, ca viitori ofițeri marinari.

O activitate extrașcolară la care se ținea era corul școlii. Funcția de profesor de muzică i-a revenit domnului Constantin Xantopol, având origine grecească. Acesta, după verificarea calităților vocale ale fiecărui elev, a reușit să

O activitate extrașcolară, care ne-a plăcut foarte mult, au fost lecții de dans și de comportare în societate, în general, și față de fete, în special. Profesorul de educație fizică, care pe lângă baschet într-un club din orașul Galați, era și un faimos dansator, ne-a învățat cum să fim politicoși la o reuniune dansată, cum să facem o invitație la dans și cum să ne comportăm civilizat în caz că suntem refuzați. Pentru a prinde cât mai repede mișcările precise și grațioase ale dansurilor clasice de pe atunci, de exemplu, vals, tango, foxtot, etc, dumnealui venea cu o colegă, tot profesoară de sport, și ne prezenta practic toate mișcările de la invitație până la conducerea partenerei la locul unde era așezată sau se oprea. De asemenea, au fost lecții practice cum să ne comportăm

civilizat în diferite situații: la teatru – să ne ocupăm locul în liniște cel indicat pe bilet și în caz că era ocupat din greșeală de altă persoană, să nu facem gălăgie sau scandal, să nu aplaudăm zgomotos chiar dacă ne-a plăcut foarte mult spectacolul, să nu flui-erăm etc. la restaurant să nu ne așezăm noi primii și să fim atenți cu partenerele, ca ele să aibă întâietate, ajutându-le cu scaunul, cum să folosim tacâmurile etc. Lecțiile erau practice, executate de noi fără să ni se spună cum și în ce fel, drept care urmau întrebările și observații ce a fost bine și ce a fost rău. Toate acestea, zic eu, ne-au folosit ulterior în viață. Nu știu dacă în vremurile prezente se mai acordă atenție unor astfel de lucruri, considerate fără importanță și „cine vrea să le știe le găsește pe INTERNET”.

O altă activitate foarte îndrăgită de toți elevii liceului a fost sportul. Pe lângă cele 4 ore de sport pe săptămână din programul de învățământ în care alergările pe distanțe mici și medii ocupau un loc principal, o dată cu dotarea școlii cu echipament și aparate sportive am avut posibilitatea să practicăm orice sport, în afară de box care a fost eliminat în urma unui incident petrecut la Liceul militar de la Breaza, când doi elevi de categorii diferite de greutate la antrenament nesupravegheat s-au lovit și unul și-a pierdut conștiința pentru un anumit timp. S-a spus că din cauza loviturilor la cap scade puterea de concentrare la cursuri a elevilor ce practică boxul și a fost interzis în toate liceele militare. Terenul de sport era chiar în mijlocul școlii, clădirile unde erau sălile de clasă, dormitoare și sala de mese erau în jurul aceluși stadion, așa că noi în orice clipă liberă eram pe stadion. Se organizau mereu întreceri între clase la diferite discipline sportive. Dar cele mai aprinse întreceri se desfășurau la fotbal, astfel că s-a format o echipă foarte bună pe școală, care în 1959 a participat la concursul de juniori pe școli, ajungând în finală pe țară ce s-a desfășurat la Ploiești. Din echipă făceau parte Vintilă Iordache (portar), Constantin Foray (fundaș central), Ioan Preda (extremă), Emil Dumitrescu (mijlocas) și Mihai Bârsan (centru înaintaș). Acesta din urmă, fiind inapt la terminarea liceului a

urmat cursurile I.E.F.S-ului (Institutul de Educație Fizică și Sport). Datorită activității sale ca sportiv din institut și viziunile sale moderne, expuse în lucrarea de licență, privind metodele de pregătire și promovare a juniorilor în cluburile de fotbal, a fost oprit ca asistent, apoi profesor și șef al catedrei de fotbal din I.E.F.S., dar o boală necruțătoare i-a întrerupt activitatea prea timpuriu.

Pe timpul liceului aveam vacanță de vară maximum o lună de zile, uneori mai puțin. Restul timpului făceam, la Mamaia, practică. O zi de practică se desfășura după următorul program: 8-10 plajă încheiată cu alergare pe plaja la firul apei 3000m, de la Cazino la hotelul Rex, 10-11 înot, 11-14 practică marinărească (tras la rame, tras la rame în băscă sportivă – caiac, schif, canoe și manevra bărcilor cu vele), de la 15-17 odihnă, 17:30 – 19:30 (instrucție, pas de defilare în vederea pregătirii pentru defilarea de 23 August). Înotul l-am făcut cu domnul profesor Spânu, un înotător desăvârșit, fost campion național la înot pe distanțe foarte mari, de exemplu Turnul Severin – Galați. De la el am învățat importanța primordială a științei respirației în apă. Înotul m-a ajutat în meseria mea de oceanograf, când în stațiile de cercetare, unele aparate se încurcau și era nevoie să intru în apă să descurc saulele de care erau prinse aparatele de măsurare a parametrilor ca temperatura apei, transparența, salinitatea, curenții, de suprafață, etc. De asemenea, înotul m-a ajutat să salvez de la înec o fetiță de 7 ani pe când eram în concediu la Lacul Rece din județul Covasna și un băiețel de 4 ani care era nesupravegheat de părinți și se juca pe un ponton din stațiunea Neptun. Eram cu familia la iarbă verde pe malul lacului în luna mai. L-am văzut cum a alunecat de pe ponton și s-a dus la fundul lacului. Intervenția mea rapidă l-a salvat de la moarte.

Ar mai fi multe de spus, de amintit din acei ani care pentru mulți, în special, pentru cei tineripare acum o veșnicie.

Coord.:

prof. dr. **Matache Mihaela**,
prof. dr. **Adrian Ilie**

Interviu cu domnul contraamiral de flotilă (rez.) Tiberiu Frățilă

- Ați fost șef de promoție în Academia Navală și aș dori să vă întreb ce sfaturi le-ați da elevilor și studenților militari în privința învățatului, în acest secol al tehnologiei avansate și al vitezei?

- Știu că ați avut o carieră militară de succes în Armata României, în funcții de conducere importante. Ce instituție de învățământ v-a marcat mai tare, din punct de vedere emoțional și profesional, liceul militar sau Academia Navală?

- Fără teama de a greși, aș spune că Liceul Militar de Marină „A.I.Cuza”, precursorul actualului colegiu militar. Dacă nu ar fi existat liceul militar, nu ar fi existat Academia Navală (menționez că înainte de Revoluție se numea Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân”). Și dacă nu ar fi existat Academia Navală, nu aș fi putut să mă împlinesc profesional ca ofițer de marină, atât în unități ale Marinei Militare, cât și în funcții de conducere din Statul Major al Apărării (șef al Direcției personal și mobilizare) și din minister, mă refer aici la Direcția informare și relații publice, în care am lucrat mai mult de 13 ani și pe care am condus-o patru ani. Sigur, emoțional, impactul a fost destul de puternic pentru un copil de 14 ani care intra, în pantaloni scurți, la figurat vorbind, în liceul militar în toamna anului 1976. Chiar dacă eram constănțean, rigoarea programului militar de internat m-a marcat. În plus, m-a și maturizat, m-a făcut să văd altfel anumite aspecte ale vieții și m-a ajutat să trec mai ușor peste încă patru ani în Academie, cu un program militar asemănător liceului. Poate mai târziu, în interviu, o să detaliez. Din punct de vedere profesional însă, multe cunoștințe de specialitate care au stat la baza formării ca ofițer de marină le-au reprezentat cele acumulate în anii petrecuți în Academia Navală.

- Astăzi lucrurile sunt cu mult diferite de perioada anilor '80-'90. În primul rând, datorită dezvoltării tehnologice din domeniul informaticii, al internetului, al telefoniei mobile. Nu vreau să detaliez ce înseamnă internetul, ce sumedenie de informații găsești pe motoarele de căutare. Practic, aproape toate informațiile din materiile de studiu școlare și universitare se găsesc în internet, iar cu ajutorul unui smartphone poți avea acces facil și rapid la acestea, oriunde și oricând. Însă aș dori să subliniez că, în opinia mea, scrisul de mână pe o coală de hârtie cu stiloul sau cu pixul și cititul unei cărți sunt mult mai importante, cel puțin din punct de vedere al stimulării deprinderilor cognitive și al unei anumite independențe intelectuale față de tehnologie. Dacă

Contraamiral de Flotilă (rez.) Tiberiu Frățilă

interviu

nu alegem să ne aplecăm asupra scrierii de mână și a cititului unei cărți, curând vom deveni niște „prelungiri” ale aparatelor sofisticate pe care le utilizăm sau, altfel spus, niște roboți. Cred că foarte puțini mai sunt tinerii, băieți sau fete, care mai fac schimb de mesaje prin celebrele epistole, în locul mesajelor tip sms. Nu vreau să dau sfaturi ce anume să învețe elevii, toate materiile sunt importante, însă, cu siguranță, matematica, limba română, istoria României și cel puțin o limbă străină ar trebui să fie foarte bine învățate în școală și înțelese de toți elevii. Și neapărat să citească în timpul liber, în loc să utilizeze rețelele sociale. Un viitor cadru militar trebuie să aibă o vastă cultură generală, să se poată descurca atât la serviciu, cât și în societate, să poată comunica în cunoștință de cauză; de aceea sunt importante toate materiile predate în școală și ele te ajută mai târziu în carieră.

- De aproximativ trei ani sunteți în rezervă. Cum vedeți acum, din exterior, serviciul militar? Cât de atractivă mai este cariera militară pentru un tânăr?

- Chiar dacă am trecut în rezervă în luna august 2017, nu m-am putut desprinde de armată. Am rămas tot în interiorul armatei, la Statul Major al Apărării, în calitate de consilier onorific, o funcție neremunerată. Nu m-am putut depărta de serviciul militar, după ce am purtat uniforma militară 41 de ani, incluzând aici și anii de liceu. Este o viață de om, cu bune și mai puțin bune, cea petrecută în armată. În 2017 am fost forțat de anumite prevederi legislative, negândite suficient de decidenții politici, să trec în rezervă la pensie; practic, nu eram programat genetic să fac pasul acesta forțat, știam că mai am doi ani până la pensie. Am ales să rămân în continuare în sistemul militar, voluntar, pentru că aceasta era și este vocația mea. Cu experiența pe care am acumulat-o, consider că încă pot fi util mai tinerilor mei colegi, în special în domeniul legislativ al resurselor umane. Răspunzând

la întrebare, practic lucrurile le văd și din interior...Da, profesia militară este o opțiune viabilă dacă ai vocație pentru aceasta, dacă alegi să pui mai presus de toate cariera armelor și mai puțin interesele mercantile. Vin încă mulți tineri în armată, există o anume concurență pentru toate ofertele: instituții militare de învățământ liceal, postliceal și universitar, dar și pentru soldați profesioniști. Și mă bucură să văd acest lucru, mulți tineri aleg profesia militară din pasiune, pentru un loc de muncă stabil și pentru a avea o șansă de a promova în carieră.

- Ce i-ați îndruma pe elevii din clasa a VIII-a care vor să urmeze cursurile unui liceu militar?

- Eu cred că atunci când vrei să intri în armată, trebuie să te uiți în oglindă și să îți răspunzi sincer la câteva întrebări, ca de exemplu: de ce vreau acest lucru, sunt pregătit pentru asta, ce specialitate mi s-ar potrivi mai bine, îmi pot sacrifica de multe ori timpul liber pentru serviciu, pot face cu succes misiunilor încredințate? La aceste întrebări este greu să răspunzi în deplină cunoștință de cauză la 14 ani, de aceea candidatul pentru un liceu militar trebuie să fie ajutat de către părinți și îndrumat de profesorii din școala gimnazială să se orienteze pentru profesia pentru care are aptitudini și vocație. Sigur, sunt câteva condiții generale pe care trebuie să le îndeplinească un elev din clasa a VIII-a pentru a accede într-un liceu militar, sunt și teste aptitudinale, psihologice, sportive, pe care trebuie să le treacă, în afara examenului de admitere propriu-zis.

- Cum vedeți trăsăturile unui lider militar?

- Cred că s-au scris sute de cărți despre liderul militar și despre trăsăturile unui lider. Vă voi răspunde strict din experiența mea, în care am condus aproape 20 de ani microstructuri militare, iar în ultimii 10 ani structuri centrale din M.Ap.N. Calitatea de lider cred că se deosebește fundamental de noțiunea de șef sau comandant. Priviți în jurul dumneavoastră și analizați șefii de la diferite

subunități și structuri. Câți dintre ei au calitățile unui lider, așa cum poate visați să fiți și dumneavoastră? Liderul nu țipă și nu este toxic pentru colectivul pe care îl conduce. Liderul este și șef formal pe statul de funcții, însă el se impune prin atitudinea față de subunitate, față de colegi. El își numește subordonații colegi și împreună cu aceștia formează o echipă. La fel ca în jocurile sportive, unde căpitanul echipei își conduce coechipierii, prin stilul de joc, spre victorie. Eu întotdeauna am lăsat loc de bună ziua, cum se spune, pe unde am lucrat, am făcut echipă cu colegii mei și împreună am căutat soluții la problemele de rezolvat. Sunt mulți care au regretat că am plecat din anumite funcții, alții mă caută și acum pentru a le da un sfat. Vocația de lider se formează, se educă în timp și se perfecționează pe măsură ce înaintezi spre vârful unei scări sociale, în cazul nostru al unei cariere militare. Liderul ascultă și îi ajută pe ceilalți, pentru că așa performează și el împreună cu ceilalți. Cred că, în esență, acestea ar fi calitățile unui lider.

- Considerați că v-ați născut pentru a activa în Forțele Navale Române sau aceasta a fost doar o pasiune care, mai apoi, a fost fructificată de rațiune?

- Aș spune că pasiunea pentru marină a venit de la sine. Spuneam la începutul interviului că sunt constănțean. Mi-am petrecut ani buni la malul mării, văzând nave și ambarcațiuni diverse. Tatăl meu a lucrat în marina comercială, ca electromecanic pe un mineralier. Fratele meu mai mare a urmat o carieră militară în Forțele Terestre, fiind absolvent al liceului militar din Breaza. Spun că a venit de la sine această pasiune, care ar fi o rezultată a apropierei de mare, geografic vorbind, și a tradiției din familie. Sigur că la 14 ani eram atras de armată, de uniforme, și așa am ales o carieră spre Marina Militară. Țin minte că atunci când eram elev în primii ani de școală generală și eram întrebat ce vreau să devin când o să fiu mare, răspundeam „inginer constructor de nave”. Aveam șansa aceasta de a fi inginer constructor de nave abia în clasa a XII-a de

liceu militar, când puteam opta atât pentru Academia Navală, cât și pentru Facultatea Construcții de Nave din Galați, urmând să devii inginer militar. Însă locurile au fost limitate și trebuiau cunoștințe temeinice de matematică și fizică. Înțeleg că și acum se formează ingineri de marină la Galați, pe locuri separate pentru nevoile armatei, din absolvenții colegiilor naționale militare. Am rămas însă fidel unei cariere strict militare, și nu uneia tehnice, de inginer militar.

- Ce diferențe găsiți între Liceul Militar de Marină de ieri și Colegiul Național Militar „A.I. Cuza” de astăzi? Considerați că va fi, în continuare, pepiniera comandorilor și amiralilor de mâine?

- Când am început cursurile liceului militar, în 1976, primul trimestru l-am făcut în spațiile unui liceu pedagogic civil, pentru că încă nu se terminase construcția clădirilor liceului, printre care și actualul pavilion al Direcției Hidrografice Maritime. În această clădire, până la finalul clasei a IX-a, sala de clasă era împărțită în două, funcționând temporar și ca sală de curs, și ca dormitor, fiind separate de un rând de chesoane metalice (dulapuri). În acea sală m-a surprins cutremurul din seara zilei de 4 martie 1977, seară în care eram de serviciu planton nr. 2 pe companie. Abia anul următor a fost terminat și pavilionul de clase, putând avea și dormitoare separate. Pe undeva, primul an de liceu militar a semănat cu actuala situație a Colegiului Național Militar „A.I. Cuza” - până se va rezolva cu sediul definitiv -, și care în prezent funcționează pe platforma de învățământ a Academiei Navale în diferite spații. Sunt deosebiri în ceea ce privește programa de învățământ, în sensul că noi aveam în ultimii doi ani de studiu câteva materii specifice: tehnologia navei, marinărie, navigație, liceul având profil de marină. Pe diploma mea de bacalaureat scrie „timonier marinar”. Sigur că și dotarea laboratoarelor era deficitară, noi nebeneficiind de tehnologie avansată și calculatoare. De remarcat este și faptul că în acea vreme nu era permisă admiterea pentru candidați fete, liceul având numai clase de

băieți. Amintiri din timpul liceului? Multe plăcute, dar și câteva neplăcute atunci, amuzante acum când le rememorez. În afara programului școlar, sunt de reținut grupele de alimente la cantină, perioadele de cules porumb sau struguri toamna, stagiile de practică în stațiunile marinărești de la Mangalia și Palazu, serile dansante, cu clase de fete de la liceul sanitar și de la liceul pedagogic, la discoteca de la Casa d'Italia din centrul Constanței, învoirile în oraș cu sau fără bilet de voie și multe altele pe care nu le detaliez. Eu cred că reînființarea, după 20 de ani, a liceului militar din Constanța – actualul CNMAIC -, este un lucru extraordinar, pe de o parte, pentru că dă o șansă elevilor din județele limitrofe de a urma un liceu cu profil militar mai aproape de casă, iar pe de altă parte că va fi o pepinieră pentru viitorii studenți ai Academiei Navale. Când am intrat în liceul militar, îi priveam atunci, cu invidie, dar și cu respect, pe studenții Academiei Navale, asemenea unor catarge ce se văd la orizont, în rândul cărora doream să mă aflu după absolvirea liceului. Anii studenției militare au reprezentat și primele provocări, cu emoții la examene, le știți cu toții, cu practică marinarească, dar am reușit ca, la final, să absolv academia ca șef al promoției 1984. O promoție de aur în istoria Marinei Militare Române, singura promoție care a dat 6 amirali în activitate: amiralii Alexandru Mîrșu, actualul șef al Forțelor Navale Române, Cătălin Dumistrăcel, Daniel Căpățână, Cristinel Uce, Vicențiu Cătăneanu și subsemnatul. Sunt foarte mândru că am făcut parte din această promoție, care a dat și numeroși comandori, toți cu funcții importante în conducerea Marinei Militare sau în alte structuri ale M.Ap.N. Eu cred că și în viitor CNMAIC va fi leagănul de formare a viitorilor amirali ce vor conduce Forțele Navale Române, mulți absolvenți urmând a deveni ofițeri ce vor urma o carieră de succes în marină. Și v-am dat doar un exemplu, cel al promoției mele.

elev

Cautiș Maximilian (IX-A)

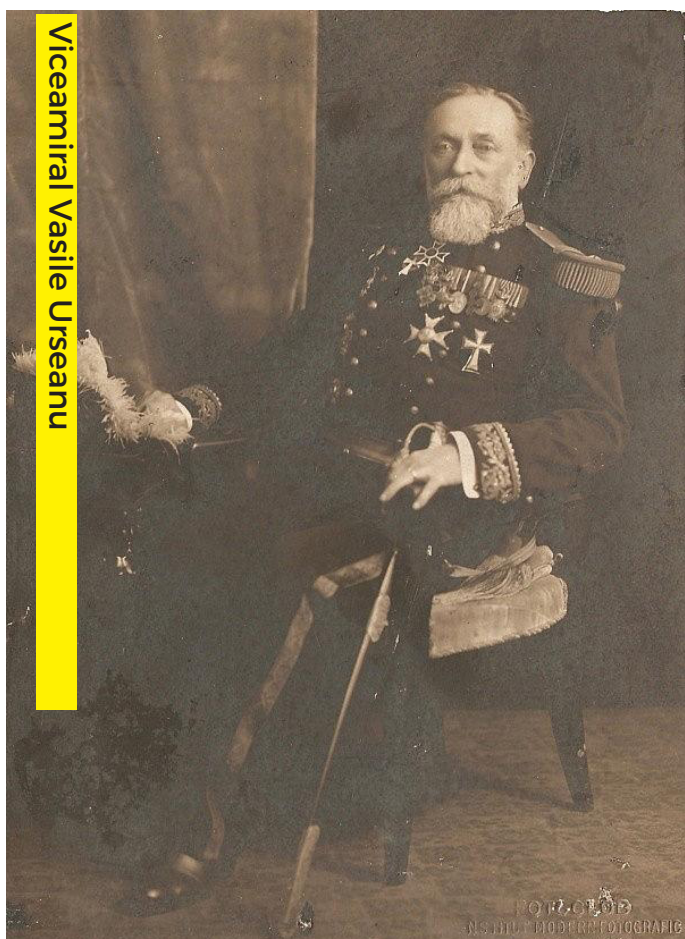
Coord.:

prof. dr. **Matche Mihaela**

- La final, aș dori să vă întreb dacă ar fi să dăm timpul înapoi, ați alege din nou aceeași carieră de ofițer de marină?

- Este o întrebare la care nu ezit să răspund. Cu siguranță, aș alege aceeași carieră de ofițer de marină, aș urma același liceu militar. Vreau să vă spun un lucru și mai târziu îmi veți da dreptate, dacă veți reciti aceste rânduri: știu și știți și voi că viața de cazarmă, viața de zi cu zi într-un colegiu militar nu este ușoară, mai ales pentru cei care nu sunt din aceeași localitate sau pentru cei care au impresia că au făcut, la 14 ani, o alegere greșită. Sau pentru cei care au fost obișnuiți ca mămica să aibă grijă de ei tot timpul. Sunt în perioada liceului anumite momente care, trăite atunci, par neplăcute, produc deziluzii, o stare de disconfort și, sub impulsul vârstei, par de netrecut. Ei bine, peste ani, TOATE aceste momente, așa cum vă spuneam mai devreme, vor deveni amintiri frumoase, chiar amuzante, numai bune de povestit la întâlnirile cu colegii de promoție. Și vă spun asta cu toată sinceritatea, pentru că am avut numeroase întâlniri cu colegii de promoție în care am depănat amintiri și am râs cu poftă de toate acele întâmplări de viață și din școală care ne-au marcat tinerețea. Întotdeauna în viață trebuie să avem tăria de a trece cu zâmbetul pe buze de orice moment, de a învăța din lecțiile trăite, din eșecuri, pentru că viața, ca și marea, are și fluxuri, și refluxuri. Spuneam în 2017 la ceremonia de trecere în rezervă că aveam și un regret atunci, la final de voiaj militar: “că nu mai pot retrăi toate acele momente frumoase care mi-au adus satisfacții profesionale de-a lungul carierei militare!” Aceste satisfacții au plecat chiar din liceul militar de aici din Constanța, dar, din păcate, nu mai putem da timpul înapoi. Am un citat preferat pe care aș dori să vi-l împărtășesc: “Bucură-te de fiecare zi așa cum vine ea, de oameni așa cum sunt ei! Trecutul m-a învățat să apreciez prezentul, și nu vreau să îl stric îngrijorându-mă exagerat de viitor. Viața poate fi trăită oriunde. Decorul nu are nicio importanță, esențială este intensitatea”. Mult succes pe marea învățăturii și Bun cart înainte, elevi militari!

VASILE URSEANU, PERSONALITATE MARCANTĂ A MARINEI ROMÂNE

Viceamiral Vasile Urseanu

Vasile Urseanu s-a născut la data de 9 ianuarie 1848 în București. A studiat la Liceul "Sf.Sava," din București, după absolvirea căruia, în anul 1866, s-a dedicat studiului artei navale și navigației. A absolvit Școala militară de ofițeri de infanterie din București în anul 1868 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat în Corpul Flotilei. A fost îmbarcat în anii următori pe navele existente în dotarea acestui Corp, în perioada respectivă fiind ofițer secund pe nava „România” și apoi pe nava „Ștefan cel Mare”. În anul 1871 a fost avansat la gradul de sublocotenent. Cu sprijinul ministrului de război, generalul Ivan Emanoil Florescu, pe lângă guvernul Franței, în anul 1872, Vasile Urseanu a fost trimis la studiu la Școala Navală din Brest, unde s-a remarcat prin aptitudinile și activitatea sa. A fost decorat cu Ordinul Coroana României ca o recunoaștere a activității de ofițer în perioada războiului de independență (1877-1878) și a războiului sârbo-bulgar din 1885, când a condus o parte din flota de

război a României, pe Dunărea de Sus. În anul 1883 a fost comandantul bricului „Mircea”, prima navă școală românească și la comanda crucișătorului „Elisabeta” a efectuat cea mai lungă călătorie a unei nave de război română din acele timpuri străbătând Marea Mediterană, Marea Nordului, Marea Baltică și Ocenul Atlantic (1890-1891). În afară de activitatea de marinar, Vasile Urseanu și-a dezvoltat încă de pe băncile școlii o pasiune pentru studiul astronomiei. Și-a construit casa în formă de navă, cu o cupolă de observator, pentru a putea avea senzația că plutește pe mare atunci când cerceta cu luneta bolta cerească pentru a descoperi tainele astrilor. După trecerea în rezervă, la 52 ani, a desfășurat o activitate remarcabilă în domeniul matematicii și astronomiei. După înființarea Societății Astronomice Române, amiralul Vasile Urseanu a fost ales la 27 ianuarie 1908 în funcția de primul președinte al acesteia. Printre hotărârile adoptate atunci s-a numărat și construirea unui observator astronomic al societății, care îi poartă numele: Observatorul Astronomic Amiral Vasile Urseanu. Astăzi, este vizitat de mii de turiști pasionați de astronomie. În semn de prețuire a marelui om care a fost Vasile Urseanu, Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza,” din Constanța organizează anual concursul de matematică „Viceamiral Vasile Urseanu”, pentru a păstra în memoria tinerilor pe unul dintre cei mai prestigioși amirali ai Marinei Române și pasiunea acestuia pentru navigație și astronomie. Vasile Urseanu rămâne un simbol al țării noastre, un exemplu demn de urmat, o personalitate care ne oferă bucuria de a fi român.

elev
Dumitru Lorena Mădălina (IX-B)
 Coord.:
 prof. **Negreț Iuliana**

ALBUM DE FAMILIE

#9 octombrie

“Nu vă întrebați unde a fost Dumnezeu la Auschwitz, întrebați-vă unde a fost omul! Să uiți, să taci, să fii indiferent la cele din jurul tău, sunt unele din cele mai mari păcate.” Elie Wiesel

Elevii claselor IX-XI, coordonați de domnul profesor Adrian Ilie, au desfășurat astăzi activitatea „Holocaust in memoriam”. După evocarea evenimentului și a importanței comemorării acestuia, au fost vizionate fragmente din filme precum: „Lista lui Schindler”, „Pianistul”, „Băiatul în pijama” și „Jurnalul Annei Frank”. Elevii au fost mișcați de drama prin care au trecut evreii, astfel, Cautiș Maximilian, elev în clasa a IX -a A, mărturisește: „Sunt impresionat de drama acestui popor care a rezistat încă din antichitate tuturor vicisitudinilor vremii”, iar Pavăl Vasile, elev în clasa a XI-a B, ne relatează: „M-a impresionat faptul că evreii au suferit, îndeosebi suferința copiilor, pentru care naziștii nu au avut sentimente”. În România, evreii, care reprezentau 4% din populație, au fost deportați către Transnistria, către lagărele din Polonia sau au pierit în pogromurile din 1941. Pe 9 octombrie 1941 a început deportarea evreilor din Basarabia și Bucovina în Transnistria. S-au înregistrat circa 280000-380000 de victime în rândul evreilor din România. Concluzia activității este că orice popor, orice grup etnic, minoritar, poate suferi, poate fi distrus în numele unei ideologii totalitare.

#Cariera Militară

După marșul recent pe Dunăre, joi, 10 octombrie, elevi, de data aceasta de anul IV, ai Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” au ieșit pe mare cu Nava Școală Mircea, alături de colegii lor mai mari de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Scopul ieșirii pe mare a fost, pe de o parte, acomodarea elevilor la răul de mare, familiarizarea cu nava, și, pe de altă parte, descoperirea a ceea ce înseamnă cu adevărat marinăria, de la membrii echipajului care pentru câteva ceasuri le-au fost ghizi studenților și elevilor, încercând prin puterea exemplului să le împărtășească și experiențele proprii. Adunați la puntea centru, elevii, conduși de locotenent Bokor Attila, comandant grup comunicații și informatică, au pornit într-o călătorie în istoria velierului și au continuat, preț de câteva ceasuri, cu un tur al navei pe punțile exterioare, de la prova la pupa, în care au identificat echipamentele și tehnica de punte. Punctul de atracție a fost reprezentat de spațiul de cazare al cadetilor pe timpul marșurilor, loc în care au aflat cum decurge o zi la bordul navei, ce atribuții au, cum servesc masa, dar și cum se odihnesc, în hamace, în spațiul atât de îngust. De asemenea, catargele, dar, mai ales, poveștile despre navigația cu vele și urcarea în arboradă le-au stârnit tinerilor curiozitatea. Pentru prima dată la bordul Navei Școală Mircea, elevii militari de anul IV s-au arătat curioși, interesați să afle cât mai multe informații, unii dintre ei fiind dornici să urmeze Academia Navală. Dacă până la acest moment elevii nu hotărâseră ce alegeri vor

face mai departe, ieșirea pe mare la bordul Navei Școală Mircea a fost un bun prilej de reflecție asupra oportunităților unei cariere militare în Forțele Navale. Pentru echipajul navei, marinari cu experiență, vizita tinerilor la bord le-a trezit amintiri din vremurile când studenți fiind, păseau pentru prima dată pe puntea velierului.

Foto: Alina Davies

#Ziua Armatei Române

25 octombrie Ziua Armatei Române,
sărbătorită la **#CNMAIC**

Nicolae Bălcescu spunea că "Instituțiile ostasesti au facut mărimea și puterea țării".

Pornind de la acest citat, profesorul Adrian Ilie împreună cu invitatul său, directorul Muzeului Național Militar Ferdinand I și reprezentantul Asociației Tomis pentru reconstituire istorică, Costin Scurtu, le-au vorbit elevilor claselor XI B, IX A și IX C despre semnificația Zilei Armatei Române.

În acest context aniversar, prof. Adrian Ilie a prezentat un istoric al CNMAIC însoțit de imagini ale trecutului acestuia. Elevii Oancă Diana, clasa a XI- a B, și Cojocărașu Claudiu, clasa IX C, au prezentat imaginea soldatului român în literatură. Elevul Balog George a recitat o poezie dedicată soldatului român.

În urma prezentărilor și discuțiilor libere, elevii au concluzionat că Armata

Română este una dintre cele mai importante instituții ale statului român care a asigurat independența și integritatea acestuia în momente de restriște pentru țară.

activități

#Marea Neagră

31 octombrie - „Ziua Internațională a Mării Negre”, la **#CNMAIC**

Elevi ai claselor X D, X E, XI A și X C, de la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, au sărbătorit „Ziua Internațională a Mării Negre” prin vizionarea unor materiale video, în care au fost prezentate, într-o manieră captivantă, particularitățile de biotop ale acestui ecosistem unic, dar și biocenoza Mării Negre.

Coordonatori:
prof. Deancu Mihaela și
lab. Cornelia Bodea

#14 noiembrie

#Festival De Teatru

#CNMAIC aduce acasă Marele Premiu al Festivalului Formațiilor de Teatru „Art Arm”, ediția a XXVII-a

Atlantis, trupa de teatru a Colegiului Național Militar „A.I.Cuza”, a evoluat pe scena Cercului Militar Timișoara, obținând marele premiu al festivalului.

Coordonatori:
Matache Mihaela,
Cumpanașu Ionela,
Hînza Valeria și
bibliotecar Ivanciu Daniela

14 noiembrie 2019 - 141 de ani de la reînțegrarea Dobrogei în cadrul statului român. În Aula Universitară „Amiral Petre Bărbuneanu”, Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” a organizat, joi, 14 noiembrie, începând cu ora 11.00, o activitate dedicată Zilei Dobrogei. Prof.dr. Adrian Ilie a făcut o incursiune în istoria Dobrogei din cele mai vechi timpuri până la momentul 1878, când teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră a fost integrat României, după congresul de pace de la Berlin. Corul „Nautis”, dirijat de prof. dr. Hasna-Preda Adrian Mihai, a interpretat imnul Dobrogei, ansamblul de dansuri „Classis”, îndrumat de prof. Hînza Valeria, a încântat privirile spectatorilor cu o serie de hore și bătăute dobrogene, elevi, călăuziți în tainele literaturii de prof. dr. Matache Mihaela, au recitat poezii și

scurte fragmente din creația lui Pericle Martinescu. Evenimentul se înscrie în seria manifestărilor organizate în parteneriat cu Ziua de Constanța-„#CitesteDobrogea. Critica de la margine la centrul „Pericle Martinescu” Activitatea a fost coordonată de doamna director adjunct **Negreț Iuliana**.

#basket

Echipa de basket a colegiului, coordonată de profesor Teodor Dăineanu, a obținut locul III la concursul de 3x3 “Sărbătorim Dobrogea 2019”, organizat de Instituția Prefectului Constanța și Instituția Prefectului Tulcea, prin DJST-urile județene.

#Mihai Eminescu

Personalitatea lui Mihai Eminescu a fost evocată la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” cu ocazia sărbătoririi a 170 de ani de la nașterea „poetului nepereche”. Pătrunși de mirajul textelor eminesciene, elevii claselor a IX-a B și a IX-a C, coordonați de prof. dr. **Matache Mihaela**, prof. **Roșu Geanina-Petronela** și bibliotecar **Ivanciu Daniela**, au participat la un recital literar-muzical dedicat lui Mihai Eminescu.

#Ziua Culturii Nationale

Ziua de naștere a poetului național a devenit sistem de referință al culturii române. Elevii **#CNMAIC** au participat la un concurs de cultură generală. Activitatea a fost coordonată de prof. dr. **Ilie Adrian**, prof. dr. **Matache Mihaela**, prof. **Hînză Valeria**, prof. **Țipău Elena** și prof. **Miron Andreea**.

#Alexandru Ioan Cuza

161 de ani de la Unirea Principatelor Române, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza

24 ianuarie este o zi cu dublă semnificație pentru noi, sărbătorind atât Unirea Principatelor Române cât și pe înfăptuitorul acesteia, patronul colegiului nostru, domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Elevii Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”, în parteneriat cu Liceul Teoretic „Lucian Blaga”, sub îndrumarea profesorilor coordonatori, au marcat această zi importantă din istoria românilor printr-un spectacol dedicat, intitulat sugestiv „Unirea – vis de veacuri”. Festivitatea a fost deschisă de doi invitați de seamă, doi domni al căror trecut s-a împletit cu cel al colegiului militar constănțean: profesorul Ion I. Moiceanu, cunoscut istoric dobrogean, dascăl pentru zeci de promoții de elevi ai Liceului Militar de Marină “Alexandru Ioan Cuza” și unul dintre cei mai mari susținători ai reînființării colegiului militar de la malul mării, contraami-

ralul de flotilă în retragere, Niculae Ștefan. Cele două alocuțiuni au fost urmate de prezentarea domnului profesor Adrian Ilie, doctor în istorie, care a vorbit despre importanța istorică a acestei sărbători naționale. Sub îndrumarea profesorilor Mihaela Matache, Geanina Roșu, Adrian Ilie și a doamnei bibliotecar Daniela Ivanciu, elevii militari au încântat audiența cu un frumos recital literar-muzical, urmat de interpretarea scenei „Moș Ion Roată și Unirea”. Elevii liceului „Lucian Blaga”, coordonați de doamna profesoară Reșit Florentina Ioana au completat suita de recitaluri pe tema unirii, încheind cu o scenetă, în aplauzele spectatorilor. Datorită faptului că ziua de 24 ianuarie a adus mare bucurie în sufletele românilor, după cum mărturisea însuși Nicolae Grigorescu, din relatarea sa lui Alexandru Vlahuță: „Am lăsat tot, am pus șaua pe cal, și fuga la târg. Atunci am văzut eu ce va să zică bucuria unui popor. Cântece, jocuri, chiote în toate părțile.”, și noi la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” am încheiat această sărbătoare în entuziasmul și bucuria dansurilor populare oferite de ansamblul Classis și a horei în care ne-am prins cu toții.

Să nu uităm că... Ziua de 24 ianuarie 1859 este asociată cu Unirea Principatelor Române și a reprezentat un punct de însemnătate crucială în istoria românilor și primul pas important în direcția înfăptuirii statului național român. În această zi, unionistul Alexandru Ioan Cuza este ales domn al Țării Românești de către deputații din Adunarea electivă de la București, după ce devenise

anterior, pe 5 ianuarie, domnitor al Moldovei. Ideea unității de neam, limbă și cultură în cele trei țări române a reprezentat un deziderat de veacuri, la cristalizarea căruia și-au adus contribuția numeroase figuri marcante ale istoriei. Prima unire a fost realizată în 1600 de către Mihai Viteazul, care a reușit să aducă sub sceptrul său cele trei țări românești. Chiar dacă a fost de scurtă durată, destrămată de un context internațional nefavorabil, amintirea acestei uniri nu s-a mai stins niciodată, constituind un punct de reper important pentru urmași. După ce a fost ales Domn al Principatelor Unite, colonelul Alexandru Ioan Cuza a făcut următorul jurământ: „Jur în numele Prea Sfintei Treimi și în fața Țării mele, că voi păzi cu sfințenie drepturile și intere-

sele Principatelor Unite, că voi fi credincios constituției în textul și în spiritul ei, că în toată domnia mea voi veghea la respectarea legilor pentru toți și în toate uitând toată prigonirea și ura, iubind deopotrivă pe cel ce m-a iubit și pe cel ce m-a urât, neavând dinaintea ochilor mei, decât binele și fericirea nației române. Așa Dumnezeu și compatrioții mei să-mi fie ajutor!”

Coordonatori:

prof. dr. **Mihaela Matache**,
prof. dr. **Adrian Ilie**,
prof. **Valeria Hînză**

#festival

Ansamblul Classis s-a prins în
hora bucuriei și prieteniei din
salina Praid, cu ocazia Unirii Principatelor

Ansamblul de dans Classis, al colegiului nostru, a participat, weekend-ul trecut, alături de peste 300 de copii, membri ai mai multor grupuri folclorice ce reprezintă diverse minorități naționale, dar și regiuni istorice din România, la „Festivalul jocului, bucuriei și prieteniei din salina Praid”. Elevii noștri, însoțiți de domnul profesor de istorie, Adrian Ilie și doamna profesoară de sport, Valeria Hînza, și-au dat concursul pe scena festivalului, amenajată la 120 de metri în subteran, sărbătorind prin dansurile populare interpretate, diversitatea și buna conviețuire interetnică și multiculturală. Alături de celelalte grupuri folclorice, elevii noștri au fost antrenați în diverse jocuri și invitați să participe la ateliere meșteșugărești, pentru a se cunoaște mai bine și pentru a lega prietenii. De asemenea, au avut parte de un moment special, oferit de actorul Pavel Bartoș, originar din Miercurea Ciuc.

Coordonatori : prof. **Valeria Hinza**, prof. dr.
Adrian Ilie, prof. dr. **Mihaela Matache**.

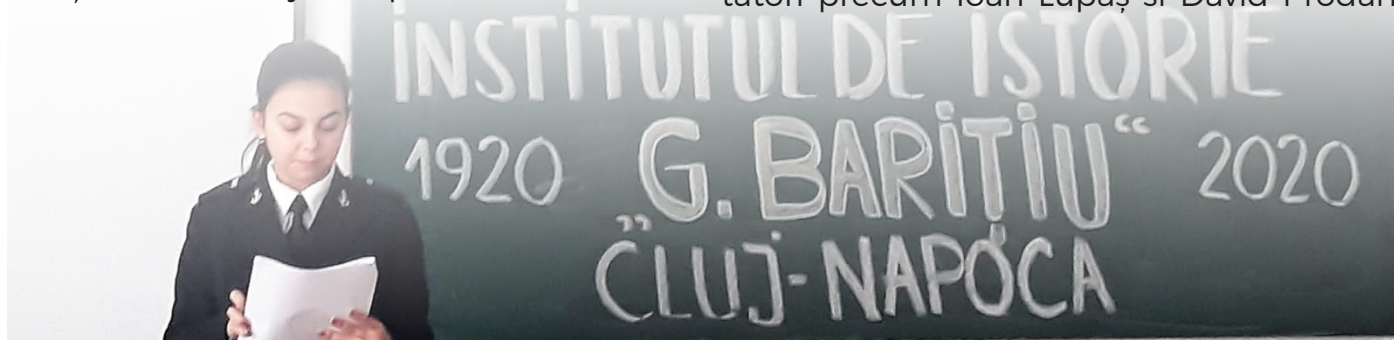

#centenar

„Fie, ca toți cei sânguitori a culege din
cuprinsul cărții, învățături de zidire sufletească(...)” Ioan Lupaș

Elevii anului I, ai colegiului nostru, îndrumați de prof. dr. **Adrian Ilie** au marcat joi, 30 ianuarie, 100 de ani de existență ai Institutului de Istorie „George Barițiu” din Cluj -Napoca (1920-2020).

La începutul lunii februarie a anului 1920, la inițiativa regelui Ferdinand I al României, se decidea înființarea Institutului de Istorie Națională pe lângă Universitatea din Cluj. În decursul unui secol de activitate, institutul clujean s-a afirmat ca o instituție fanion în domeniul cercetării istoriei naționale, acesta fiind cel care s-a implicat în studierea istoriei Transilvaniei. De-a lungul timpului au lucrat aici cercetători precum Ioan Lupaș și David Prodan.

activități

#Cultural Exchange

Update proiect etwinning “Holidays of Joy: Christmas and Easter in my Country”

Elevii Colegiului Național Militar „Al.I.Cuza” au încheiat prima etapă a proiectului etwinning “Holidays of Joy: Christmas and Easter in my Country”, inițiat și coordonat de prof.dr. **Ene Mihaela**, prin organizarea unei expoziții cu tema “Christmas in Europe”. Toate felicitările de Crăciun expuse au fost trimise de alți elevi din toate cele 15 școli partenere, iar mesajele lor ne-au bucurat foarte mult. În continuare, ne pregătim pentru a doua etapă a proiectului, care va avea loc cu ocazia sărbătorilor pascale.

#ani de liceu

„Ani de liceu - ghid de supraviețuire”

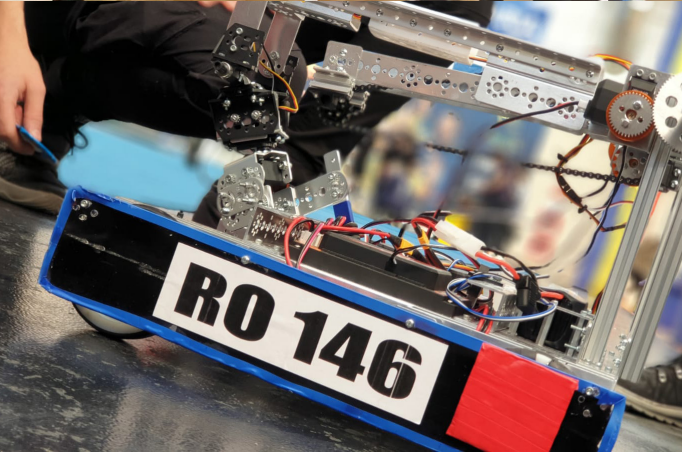
Elevii clasei a 12A au participat joi, 6 februarie, la un dialog cu părintele Doru Emanuel Pantazi pe teme de interes tinerilor. Activitatea „Ani de liceu - ghid de supraviețuire” este coordonată de doamna profesoară **Adriana Nicoleta Argatu**.

#First Challenge

#CNMAIC prezent la First Tech Challenge, DEMO din Buzău

Sâmbătă 8 februarie, echipa de robotică a colegiului nostru, condusă de prof. **Eiub Filis** a participat la a doua competiție demonstrativă First Tech Challenge, de data aceasta la Buzău. Denis Poclid - „driver-ul” robotului construit de Robographed ne împărtășește experiența concursului de sâmbătă: „Campionatul demonstrativ de astăzi ne-a ajutat să ne dăm seama că munca depusă de-a lungul câtorva luni de zile pentru dezvoltarea unei „mașinării de construit” nu a fost în zadar. Am câștigat foarte multă experiență, dar ne-am dat seama pe de alta parte că avem multe de învățat și îmbunătățit la micuța noastră creație ce tocmai a prins viața. Am fost foarte bucuroși și mulțumiți că am putut participa, iar alături de toată echipa vom construi, configura și programa robotul pentru a ajunge cât mai departe cu el, la faza națională.”

**CIVIL vs
MILITAR**

CIVIL VERSUS MILITAR: AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Civil și militar...hmmm...Se spune că atunci când îți dorești ceva, se îndeplinește! Astfel mi-am sădit în suflet dorința de-a purta haina militară. Există o linie foarte fină între omul civil și cel militar. Mai întâi de toate, în orice cariera trebui să fii om cu cei din jurul tău. Bună! Mă numesc Luca Bianca-Andreea și sunt elevă a Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” Constanța. Visul de a urma o carieră militară a apărut încă din clasele mici. Multă lume mi-a spus că este greu la un liceu militar, mai ales pentru o fată și nu voi face față, dar le-am demonstrat că o fată se poate descurca la fel de bine ca un băiat. Viața de militar nu este ușoară, dar unde există pasiune, ai puterea de a merge mai departe. De ce am ales un liceu militar și nu unul civil? Din punctul meu de vedere, un liceu militar are mult mai multe avantaje față de un liceu civil. Liceul militar, pe lângă faptul că îți dezvoltă cunoștințele ca orice alt liceu, acesta conturează caractere și îți oferă un viitor. Liceul militar te maturizează, te face independent, mai responsabil, mai ordonat și, mai ales, puternic. Începuturile sunt cele mai grele, dar după totul pare ceva obișnuit. De multe ori ne luptăm cu dorul de casa... Este greu să facem acest salt, de la acel copil răsfățat de părinți la un adevărat elev militar, dar nu este imposibil. Încă îmi aduc aminte prima zi în care am purtat uniforma și am defilat la începutul anului școlar. Părinții și bunicii mei erau foarte emoționați, aveau lacrimi în ochi, dar pe chipul lor se putea citi mândria. A fost cu adevărat un moment minunat când i-am luat în brațe! Uniforma ne aseamănă în unitate, toți elevii suntem egali, dar ne deosebește de ceilalți civili. Ne dăm seama că suntem cu adevărat speciali! Când ieșim în oraș, îmbrăcați în uniformă, suntem admirați de foarte multe persoane. Nu consider că această admirație vine doar din pricina faptului că purtăm o uniformă, ci pentru curajul, ambiția și voința pe care le-am avut când am aplicat

la acest liceu. Pot spune că îmi este dor de familie și prietenii de-acasă, dar n-aș da viața de elev militar pe nimic. Într-un liceu militar se creează cele mai puternice prietenii. Prietenii care durează o viață. Chiar dacă suntem elevi militari, asta nu înseamnă că nu avem și viață civilă. Fetele chiar dacă poartă uniformă în unitate, par dure și fac lucruri pe care le fac și băieții, acestea își păstrează feminismul. În viitor mi-am propus să urmez Academia Forțelor Aeriene sau Academia Națională de Informații. Stiu că va trebui să muncesc mult pentru ceea ce-mi doresc, dar după cum a spus și John Heywood „Nimic nu e imposibil pentru un suflet ambițios”. Diferența dintre civil și militar va exista mereu. Un militar, poate fi și civil, dar un civil nu poate fi și militar.

elev
Bianca

DESPRE COLEGIUL MEU...

Mă bucur să spun că, de anul acesta, la întrebarea Cine ești? lângă numele meu pot adăuga: elev al Colegiului Național Militar „Al. I. Cuza” din Constanța. Sunt convins că fiecare dintre colegii mei - aflați la început de drum sau în prag de bacalaureat - simt aceeași mândrie când își asociază identitatea cu acest colegiu. Ce am învățat aici? Că onoarea, disciplina și perseverența stau la temelia devenirii mele. Că în aceste bănci găsesc elemente care să mă îndrepte spre un viitor bun. Am aflat cum îmi pot clădi siguranța, încrederea în forțele proprii, ce înseamnă loialitatea și curajul. Știu acum că am făcut o alegere înțeleaptă, că -oricât de mult mi s-a schimbat viața - aceasta este transformarea potrivită. Ce descopăr zilnic aici? OAMENI ADEVĂRAȚI care ne ajută să fim, la rândul nostru, OAMENI ADEVĂRAȚI!

Mulțumesc, CNMAIC!

elev
Moraru Iaris (IX E)
Coord.:
prof. Geanina Roșu

PRIVESC, ÎN SPATE...

Mă uit pe telefon, grăbit, 12 septembrie, toți suntem în uniformă și așteptăm ordinul de realizare a primului nostru detașament de defilare. Briza ne răcorește - căldura verii târzii, o briză rece ce prevestea ceva... Privesc din nou telefonul, de data aceasta descărcat, iunie...

Au trecut patru ani, plini de amintiri, bune și rele, dar acum, uitându-mă în spate, îmi vin în minte versurile,

„Dă Doamne timpul înapoi
Și pune-mi aripi ca să zbor”.

Ajuns față în față cu examenul maturității și cu examenele de admitere pentru învățământul superior militar, realizez că, tot ceea ce am dobândit în toată această perioadă, reprezintă cu adevărat un bagaj de cunoștințe, care ne va însoți întreaga carieră militară de ofițeri în armata României.

Cu ce plec mai departe? Ce rămâne cu mine după tot acest timp? În primul rând, rămân cu prietenii pe viață, un colectiv pe cât de numeros, pe atât de călduros.

La final, le doresc colegilor mei, de an mai mic, să continue pregătirea intensă, ca și până acum, să nu se descurajeze și să privească spre viitor cu încredere. Celor de anul patru, le doresc mult succes la examene și le mulțumesc pentru toți acești ani minunați.

elev sg. maj.
Rîlea Petru (XII-B)

DESPRE NICOLAE N. MIHĂILEANU, MATEMATICIAN DOBROGEAN

În galeria marilor matematicieni români, Nicolae M. Mihăileanu ocupă un loc aparte. Acesta a avut o contribuție în crearea a diferite probleme și exerciții matematice, îndeosebi în ramura matematicii numită geometrie.

Această personalitate dobrogeană s-a născut pe data de 28 noiembrie 1912 și a decedat în anul 1998. În memoria sa, Colegiul Național „Mircea Cel Bătrân” din Constanța organizează anual un prestigios concurs național de matematică.

Mihăileanu provenea dintr-o familie cu o stare materială insuficientă pentru a-i permite acestuia să urmeze imediat facultatea. Între 1932 și 1935 urmează cursurile Facultății de Științe a Universității București, Secția Matematici. Inițial acesta a fost mai întâi atras de algebră, ca apoi să descopere frumusețea geometriei care l-a cucerit deplin. Până în anul 1978, Nicolae Mihăileanu a lucrat ca profesor secundar în cadrul a două licee din București și al altor câteva din alte zone ale țării. În această perioadă a publicat trei manuale școlare și patru broșuri de geometrie.

După obținerea titlului de doctor în matematică în anul 1949, cu lucrarea „Obiecte geometrice în geometria diferențială”, a fost numit conferențiar, apoi profesor și în final șef de catedră la catedra de geometrie diferențială a Institutului Pedagogic din Timișoara. Din 1953 până la pensionare a fost profesor la catedra de geometrie din cadrul Facultății de Matematică a Universității din București.

Domeniul geometriei diferențiale a constituit domeniul său preferat al matematicii, cercetându-l în întreaga sa carieră de profesor. Câteva dintre lucrările sale cele mai de seamă sunt „Geometrie diferențială neeuclidiană”, „Elemente de geometrie proiectivă” și „Complemente de geometrie sintetică” (1965). Conchidem că eforturile marelui nostru matematician dobrogean Nicolae N. Mihăileanu trebuie recunoscute și

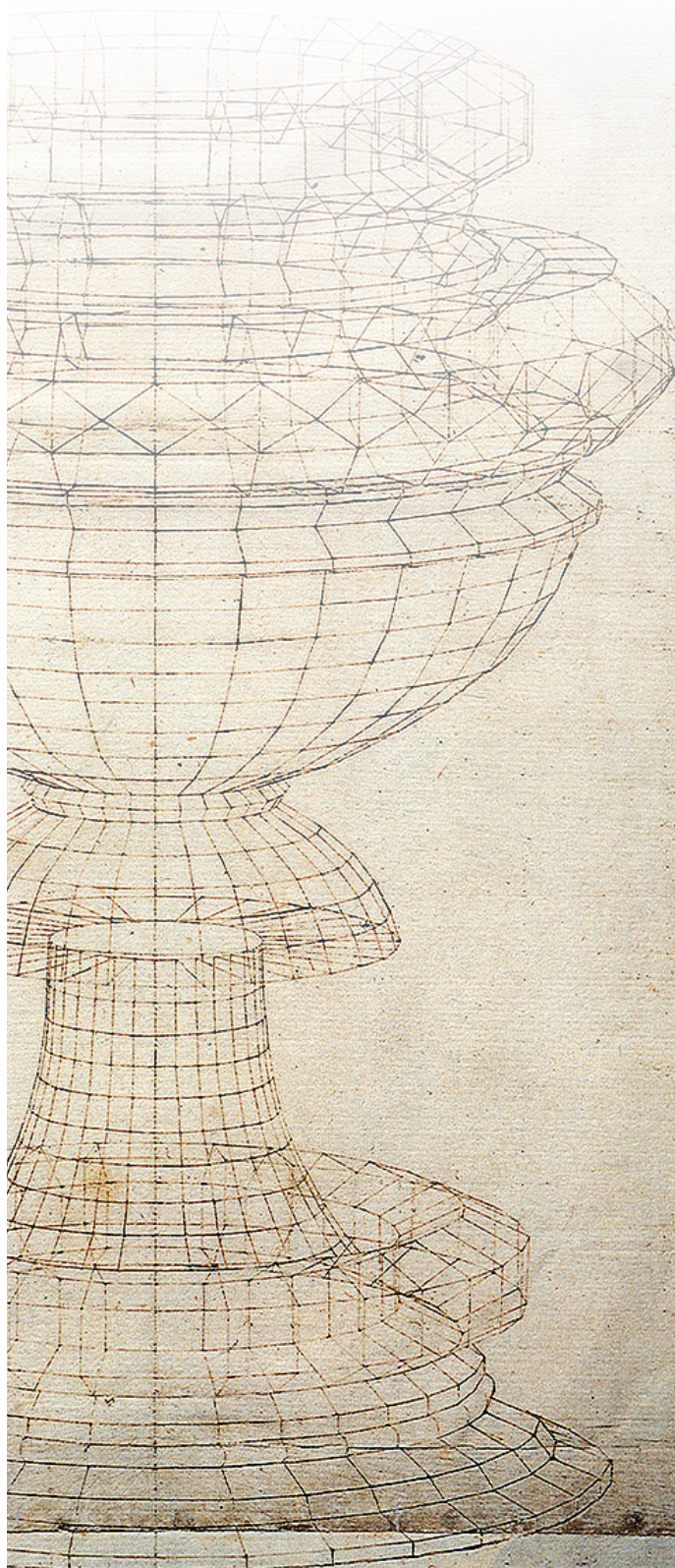
trebuie să-i cinstim munca intelectuală prin rezolvarea problemelor compuse de acesta.

elev frt.

Stoica Alexandra (X-D)

Coord.:

prof. dr. Maria Sarău

AFIȘ REALIZAT DE
ALBU FLORENTINA

Atunci când vorbim despre a discuta despre un film, trebuie să ne gândim la cum l-am promova. Așa a început provocarea mea. Replica Florentinei a fost una diafană: apelul la o grafică inedită, la un mesaj subtil, amuzant care permite reținerea acestuia constituie arsenalul la care a apelat pentru a impresiona. În plus, afișul elevei Florentina Albu are un impact vizibil puternic asupra potențialilor telespectatori. Grijă pentru detalii, plăcerea de a intui elemente cheie și jocul culorilor îi conferă coerență, autenticitate și, de fapt, pasiune pentru cunoaștere, introspecție și delicatețe.

Coordonator:

prof. dr. Mirela Savin

CART LITTERAR

FULG

Sub tălpile bocancilor scârțâie
Zăpada. Îmi place sunetul ăsta!
Mă poartă cu gândul spre copilărie,
are ceva din zburdălnicia întâlnirii
mele cu săniuța care îmi dădea aripă!
Mă grăbesc. Vreau să ajung la cor, la repetiția
finală pentru spectacolul de colinde. Între
mine și clădirea călduroasă este parcul, pe
care trebuie să îl străbat în câteva minute.
Grăbesc pasul! Scârțâitul primește o altă
cadență, parcă a devenit un cântec... Nu mai
e dizarmonic, pe undeva am găsit cheia
melodiei sale... Devin ușoară, un fulg printre
ceilalți care se cern conștiincios din cer. Ce
bine e să călătorești așa! Gândurile sunt
ace mici, dantelate împreună, de ninsoare.

Nu vreau să mă topesc! Îmi place
să zbor, vreau să am libertatea de
a-mi alege orice ramură de brad, orice vârf
de acoperiș sau bucățică de piatră pe care
să mă odihnesc! Îmi ridic privirile... deasupra
tuturor se aprinde steaua speranței. Mag
printre fulgii de nea, mă gândesc la Iisus, aș
vrea să îi aduc închinare. Devin imn pentru
cel care poartă semnele purității. Totul
este un dans circular, după o melodie de
slavă... Stelele se unesc și alcătuiesc pline de
bunăvoință chipul copilului nou-născut,
al aducătorului de speranță. Recunoștința
mă cuprinde. Vreau să-mi rostesc gânduri-
rile, să cânt lumii întregi adevărul!
Lumina mi se așterne în suflet. Cobor din
zborul meu, încet-încet... Alte urme sonore
de bocanci se alătură pașilor mei. Mă ajung
din urmă colegii cu care voi repeta la cor.
Oare ei au fost vreodată fulgi?

elev

Toma Andreea (IX E)

Coord.:

prof. Roșu Geanina-Petronela

COLINDA

Un glas viori în prag de-Ajun
Îmi bate în fereastră.
Deschid ușor ca să cuprind
Cântarea îngerească.

Desfac al sufletului lacăt,
Primesc din plin lumina
Și parc-acum mă simt mai proaspăt.
Ce dulce e colinda!

Tresar la vestea minunată
Adusă-n casa noastră
Și bunătatea ni se-arată
Ca stea pe bolta albastră.

elev

Toma Andreea (IX E)

Coord.:

prof. Roșu Geanina-Petronela

“CADET” LA CUZA

Un vis ce deveni realitate,
Pe mări străine noi călătorim
Și ne gândim cu responsabilitate,
La șansa noastră, patrioți să fim.

Înaintașii noștri au învățat,
În școala întemeiată la Țiglină,
Destoinici marinari, ea a format
Dispuși să-și apere, cu prețul vieții, glia.

La cursuri, cu mândrie învățăm
Și cunoștințe noi vom dobândi,
Pe mări și-n viață navigăm,
La patrie, cu gândul noi vom fi.

Cadet la “Cuza” e un ideal,
Oricine și-l dorește.
Știință, Curaj, Credință,
E tot ce ne-mplinește.

Spiritul lui Cuza ne urmează,
Asemeni lui, mari greutăți întâmpinăm,
Caracterul, acum ni se formează
Pe mări și-n viață navigam.

prof. dr. Adrian Ilie

DE LA CRIZANTEME

Ciufulite și răzlețe,
Ies în cale crizanteme.
Parcă-s aici să mă-nvețe
Să mă bucur de-orice vreme!

Las în urmă frunze-amare,
Scutur stropi mărunți de ploaie,
Sufletul nu mă mai doare,
Inima nu se-nconvoaie!

Știu acum – la fel ca ele –
Să zâmbesc larg printre nori,
Am puteri de crizanteme,
Toamnă, nu-mi mai dai fiori!

elev

Tilă Daniela (IX-E)

Coord.:

prof. Roșu Geanina-Petronela

ÎN SATUL MEU

În satul meu
pruncul se naște an de an.
Aici oamenii simt pe-ndelete
cum cerul trimite semne.

În satul meu
steaua luminează cu har
și toată lumea primește în dar
binecuvântarea.

În satul meu
ușile se deschid pentru colinde,
iar bunătatea se dăruiește, nu se vinde...

Aici... aici e Crăciunul,
e mama, sunt frații,
sunt tata și bunul!

Colinda e sfântă, cântarea- curată!
O, satul meu, mai primește-mă o dată!

elev

Vasile Marian Casian (IX-C)

Coord.:

prof. Roșu Geanina-Petronela

TRADIȚIA

De ce iubesc Crăciunul? Pentru că e momentul în care suntem TOȚI laolaltă. E cea mai frumoasă TRADIȚIE! Gândurile fiecăruia lasă în urmă troienile provocărilor zilnice și devin fulgi ușor purtați pe aripile iernii până la icoana nașterii lui Iisus. Familia e parcă mai luminoasă, ceva mai presus de noi ne unește. Nu știu cum se face, dar știu cum se simte această magie! E liniștitoare, caldă. Îmi aduce alinare. Prețuiesc fiecare imagine a Crăciunului. Păstrez în suflet fiecare vers de colind, de la Bună dimineața, la Moș Ajun! până la Steaua sus răsare!. TAINA CEA MARE mi se dezvăluie an de an. Lumina adusă de pruncul Iisus în suflete curge în priviri și în dorința de a fi mai buni. Nucile, colăceii, bomboanele din săculețul meu de copil colindător au fost înlocuite acum cu daruri neprețuite: bunătate, înțelegere, compasiune. Așez în bradul sufletului meu globuri de zâmbete adunate atât de la familie, cât și de la prietenii și cunoscuți. Da, iubesc Crăciunul! Pentru ceea ce mă face să simt, pentru că devin conștientă de valorile adevărate din viața mea!

elev

Șerbănoiu Andrada (IX-E)

Coord.:

prof. Roșu Geanina-Petronela

TOAMNĂ ÎN SUFLET...

Cred că toată lumea se întreabă ce simțim când încercăm să ne ridicăm pe vârfuri ca să atingem cea mai strălucitoare stea din propriul nostru Univers. Ține minte: Nu te poți ascunde de aerul pe care îl tragi în plămâni și nu poți fugi de pământul pe care te-ai născut, dar totuși POȚI alege tipul de aer pe care să-l respiri și locul unde ai putea trăi.

Viața omului este înconjurată de o multitudine de fluturi roz, negri, albi mari și mici care au puterea să danseze în jurul celor două elemente esențiale sufletului omenesc PĂMÂNT ȘI AER. Dacă simți că nu ești singur, înseamnă că ești pe drumul cel bun, aproape de stelele tale.

Nu vei putea avea DOAR zile pline de fluturi roz căci omul este făcut să suporte ceea ce Dumnezeu îi dă să trăiască, iar magia în care este învăluită ființa omenească este formată și din fluturașii negri, care de altfel au magia lor. De aceea existența este pur și simplu frumoasă! Când ne-am născut am primit odată cu primul țipăt și fluturașul alb. Acesta este TIMPUL. Combinația dintre vulnerabilitate, certitudine și navuință. EU, TU sau NOI, indiferent, ne jucăm cu răgazul un joc de-a va-ți ascunselea în propria noastră minte. Uneori e greu să ne ascundem, așa că alegem să găsim cel mai simplu loc ca să ne protejăm pentru o scurtă vreme. La ceasul potrivit fiecare își găsește locul potrivit. Doar că.. nu se mai poate tăinui de puterea nemernică a fluturașului alb iar când acesta își face simțită prezența înseamnă că vine momentul când trebuie să ne alăturăm multitudinii de fluturi. Noi alegem culorile dar cel mai important este faptul că fluturașul alb pe care l-ai primit la naștere nu te părăsește niciodată. Nu-ți pierde speranța, închide ochii și fă-ți curaj să atingi stele.

După un deceniu pierdut în milioanele de stele pe care ai fi vrut să le atingi prinzi aripi. Zbori sărutând norii și visând încă o dată la frumusețea naturii. Azi este iarnă mâine este primăvară, poimăine este vară

și..ups! Uite cum toamna se instalează în micuța ta inimioară și îți taie aripile. Din cauza vântului năprasnic cazi la pământ, dar fluturașul încă este lângă tine. Buimac te ridici din râul de lacrimi ai triștilor copaci. Ți-e frig, simți cum te afunzi în melancolia frigului ce-ți gâdilă tălpile. În comparație cu frumusețile celor 3 anotimpuri, toamna este anotimpul focului și al înghețului. Toamna e specială, magică, tandră, diabolică.. vedeți voi? Totul se leagă. Dacă ne-am face timp doar câteva secunde am simți cum fluturașul nostru e cel ce ne îndrumă către această stare a ființei umane. Momentan trăiesc în toamnă, nu știu ce spun ce fac nu știu pe cine iubesc nu știu ce voi face mâine. Trăiesc în toamna mea și sunt pe cale să mă înec în valurile de frunze. Eu am zburat deasupra norilor și-am căzut. Nu mă doare nimic. Sunt pur și simplu vrăjită de noaptea ce se grăbește a veni la ore atât de timpurii. La fel ca și mine ești și TU și EL și EA. Normalitatea mozaicului de vise ne adoarme în această stare profundă.

Nu te speria, dragul meu cititor.. toamna nu este doar o stare de josnică melancolie...trebuie să înveți că timpul este atât de nemernic cu noi astfel încât goliciunea dealurilor pare atât de frumoasă și de pură! Exact ca sărutul în ploaie a doi copii ce se iubesc! Când un lucru nu ne place, facem cumva să ne placă.. așa suntem construiți. Avem croiala Divină care ne face să gustăm din frumusețea fiecărui lucru. Un copac lipsit de coroana lui verzuie pare singur dar dacă te uiți jos, la rădăcinile lui poți observa picăturile de culoare. Uneori fluturașul negru pune stăpânire pe ziua noastră și ardem tot ce ochiul observă. Încercăm să facem curat în minte și în suflet, să ne ordonăm gândurile așa cum firul vieții își coase frumos cu ață albă întregul său curs.

Bunica mea îmi spunea de mult că sentimentul de toamnă nu-l poți simți decât atunci când ai eșuat într-un anumit moment în viață, când ai cunoscut tristețea și direcția lacrimilor pe obraji. "Nu poți să vezi frumusețea naturii dacă nu sădești în suflet amintirile zilei trecute." Ceea ce este foarte adevărat. Dacă nu îți amintești de plimbarile din parc, de micile joculețe în frunze,

de lacrimile pierdute după înstrăinatele
păsări călătoare. Inspiră adânc, dragul
meu cititor.. privește o clipă la fluturașul
alb. Simți? Simți cum toamna începe să-ți
surgă prin vene iar inima începe să-ți
pâlpâie de dorul acelor zile când totul
era atât de trist dar totuși atât de frumos.

Astafacetimpul...timpulfacetoamnă,natura
îmbătrânește și reînvie înapoi când primul
ghiocel vrea să privească cerul. Ciclul vieții,
mozaicul viselor și stările omenești formează
locul de refugiu al tuturor fluturilor, Nirvana.

Când PĂMÂNTUL ȘI AERUL ajung
împreună cu fluturașii mult prea iubiți
toamna își schimbă brusc magia și te
îndreaptă către bogățiile ei. Aceste bogății
le găsești în sufletele celor apropiați ție.
Atunci este momentul când îți dai seama
că de fapt nimic nu este întâmplător. Există
o poveste care spune că..omul are destinul
scris. Oare să fie adevărat? Daa!! Toamna este
dovada faptului că există, undeva, departe
de trupurile noastre un stilou vișiniu ce nu
se oprește niciodată din a ne scrie destinele.
De ce toamna? Pentru că este cel mai sincer
anotimp. Ei nu ii este frică să-și arate toate
ipostazele. Nu se sperie de prejudecățile pe
care EU i le-am conturat în aceste rânduri.
Îți mulțumesc cititorilor, mi-ai pătruns în
cele mai tainice gânduri, mi-ai citit arta
cu care doar Toamna m-a putut îmbogăți!

elev cap.

Pascaru Lia-Gabriela (XI-B)

Coord.:

prof. dr. **Matache Mihaela**

DOLIU

După dimineți, amurguri, se vor lăsa iar
nopti.

Căci viață pentru viață, sau vom cădea cu
toți.

Flori ce plâng sub crucea rece, grea,
Încoroneaza-etern, soldatul, speranța mea.

Plâng maicile amar, viori s-aud în zare,

Stelele din neguri nu dau ascultare.

Au renăscut în Cosmos, ca îngeri ce
m-apără

Au murit eroi, luptând pentru țară.

Dincolo de cer, acvilele se-nalța,
În doliul lor cel mut, zboară sare speranță.
Căci fii unei patrii, în labirintul destinului,
și-au jertfit lumina, pentru crucea viitor-
ului.

Buchete au adus, cu flori de colț din
gheață,

Carpații murmură în șoaptă, învăluți în
ceață.

Când gloanțele mor, o harpă de înger se
naște,

Ce ne cânta neîncetat, pe eroi a-i cunoaște.

elev cap.

Huidlu Georgiana (X-A)

Coord.:

prof. **Hînză Valeria**

E TOAMNĂ

Parfum de gutuie
și foșnet de viță
se-ntind peste dealuri,
se-ntrec pe ulițe...

Ajung în suflet,
se-mpletesc, se strâng,
apoi se desfac,
încet se răsfrâng.

E toamnă-mprejur
și-ncet se adună
cu glas tremurat
oile-n stână.

E toamnă în cer
iar nori -ghemotoace
respiră cu ploaie.

Pământul nu tace,
aici ecou preaplinul își face!

E toamnă-mprejur...
frumoasă, bogată
și vreau s-o cuprind
cu inima toată!

elev

Vasile Marian (IX-C)

Coord.:

prof. **Roșu Geanina-Petronela**

CUVÂNTUL

Ca în basme curg cuvinte,
pe o foaie de hârtie
triste rânduri, ciudate rime,
de caldură și iubire....

Cad în goluri ca s-adune,
versuri triste, calatoare...
le așează rând pe rând,
ca un șir cu îndurare.

Câte-o strofă-n melancolie
se formează la sfârșit,
ce exprimă doar simtire,
trăiri de care, uneori fug.

Toate-s litere de-o șchioapă
unse-n trudă și în dor
ce-mi traduc apoi durerea
visului că vreau să zbor!

elev. cap.

Ciufu Cristian-Ionuț(XI-B)

Coord.:

prof. dr. **Matache Mihaela**

FOCUL NOPTII CITADINE

Nemărginirea azurie începe să sărute
ușor buzele înaltelor clădiri. Liniștea deplină
învăluie infinitul. Ici-colo poți vedea fața
brăzdată a pomilor de pe alei întunecân-
du-se, apoi căpătând tușuri de dansuri
ascunse, clătinând frunzele, însă pacea se
coboară lin, lin, lin. Totuși... e noaptea fetelor.

-La Bulivar, birjar! La Bulivar!

-Am înțeles, domniță!

De undeva, din tainica umbră a
întunericului, se aprinde privirea vizitiului
ce-mi dă de înțeles că am ajuns. Punc-
tele de coral îmi domină priveliștile abia
analizate pe bulevardele Bucureștiului:
abisul stelelor și nesfârșitul înlăcrimat al
vieții. Am uitat... am uitat, fără să vreau,
toate întâlnirile petrecute sub giganta
cupolă de carmin pe care o întrezăream
de fiecare data când mă plimbam pe
lângă Hanul cu Tei, han ce-mi unea doar
pentru o clipă destinul cu cel al aleșilor mei.

-Domniță, am ajuns! V-ați răzgândit?

Cobor dezamăgită din trăsura ce
m-a purtat cu grijă până la destinație.
Pălăria îmi este capturată de piruetele
vântului și rămâne abandonată în mijlocul
străzii. Mă reped spre ea, deoarece abia o
achiziționasem în călătoria de la Paris, chiar
de la Gardenia Paris. Farurile ce damnau
departe de mine se măreau și se măreau
și... se măreau... doar cele mai adânci taine
erau martore celor ce se va fi întâmplat...

-Domniță, aveți grijă!

Brațele ce mă înconjurau, făgădu-
indu-mi siguranță, mă apără de căză-
tura ce a urmat. Imortalizați pentru o
secundă, o picătură de viață, o picătură
de culoare și o picătură de atenție
au timp să-mi reîntregească tabloul.

-Mi-ați salvat viața! Cum vă pot răsplăti?

-Nu face nimic! Viața unei persoane este
mai importantă decât orice pe lumea asta!
Un gest ca acesta ar fi făcut oricine pentru
o domniță ca dumneavoastră. Tocmai de
aceea, nu-mi datorați nimic!

-Oh, te rog! Spune-mi Ela! Chiar dacă nu-s
de acord cu faptul că mă refuzi, o să insist
și o să te întreb... Nici măcar o plimbare
scurtă? Să admirăm valsul corzilor de
chitară ce învăluie bulevardul pe care ne
aflăm și râsetele uitate de cuplurile suspen-
date în abisul nocturn?

-Oricât de mult mi-ar plăcea să vă folosesc
doar numele, nu pot, domniță Ela!

Apartinem de lumi diferite... dumneata
ești de speță nobilă, iar eu continui tradiția
familiei, chiar dacă nu-mi oferă prea multe
oportunități. Și revenind la acest imped-
iment, nu mă așteptam ca o cucoană ca
dumneavoastră, dacă-mi permiteți, să
invite un biet vizitiu ca mine.

-Ei, haide, lasă formalitățile! Nu starea
socială ne alege persoana de care ne
îndrăgostim... Și chiar dacă ne-am văzut
pentru o singură dată, simt că ne suntem
sortiți. Deci, cum te numești?

-Louis, domniță Ela! Dar... Cum adică ne
suntem sortiți? Fata pe care o iubesc, mă
scuzi, dar nu ești tu, Ela. Încă din copilărie
știu cu cine mă voi căsători, încă din
copilărie o iubesc, încă din copilărie părinții
noștri aranjează totul. Tu nu știi de când
erau mică cine ți-e sortit?

-A fi sortit nu înseamnă a alege pe cineva
... a alege pe cine vrei tu ori părinții tăi. A fi
sortit înseamnă că soarta a ales în locul tău
și că a luat decizia bună pentru tine.

-Decizia bună? Cine știe ce este mai bun
pentru noi dacă nu chiar noi? Opinia ta
este foarte diferită față de a mea. Propun să
ne acceptăm părerile unul altuia, domniță.
Ce mai contează cine ne-a decis sortitul,
atât timp cât îl iubim, nu?

-Bine, Louis! O să-ți dau dreptate, chiar
dacă nu sunt pusă în această situație prea
des! Deci pornim?

Petele de cerneală ce-mi colorează
iubirea își lasă amprenta pe gândurile
ce-mi străbat mintea la fiecare literă rostită
de Louis. Dorințele vietăților nocturne
sunt abia atinse de fierăstrăul văzduhului
și ușor conturate de lumina felinarelor.
Luna, pătrunsă de neodihna de peste zi,
mai are puterea să coboare pe umerii și în
măinile îngemănate ale călătorilor în timp.
Și timpul trece, nepăsându-i că tu,
omule, plângi, râzi sau mori. Doar el,
în nemuirea lui, lord sângieru, face
ca totul să renască... inclusiv iubirea.

-Ne mai vedem, Ela!

Fără să vrea, în această seară m- a
condus într-o lume unde se șoptesc poveștile
de peste zi... În drumul meu, nu al nostru,
bulevardele mi-au trasat cărări luminoase,
promițându-mi că mâine va fi o altă zi, când
soarele le va fi lumina, căldura și brațele ce
le înconjoară din nou ca de fiecare dată.
Mai apoi, doar paznicii de peste noapte sunt
cei ce stiu despre întâmplările din aceasta
seară, sunt paznicii tainei ce nu va putea fi
spusă niciodată. Câte o pasăre întârziată și
rebelă brăzdează pe fața desenului creionat
în culori nocturne câte un contur ce amint-
ește iar de viață. Ce este viața fără iubire?

Elev cap.
Postolachi Ana-Maria(XI-A)
Coord.:
prof. dr. **Matache Mihaela**

SĂ FIM

Act I

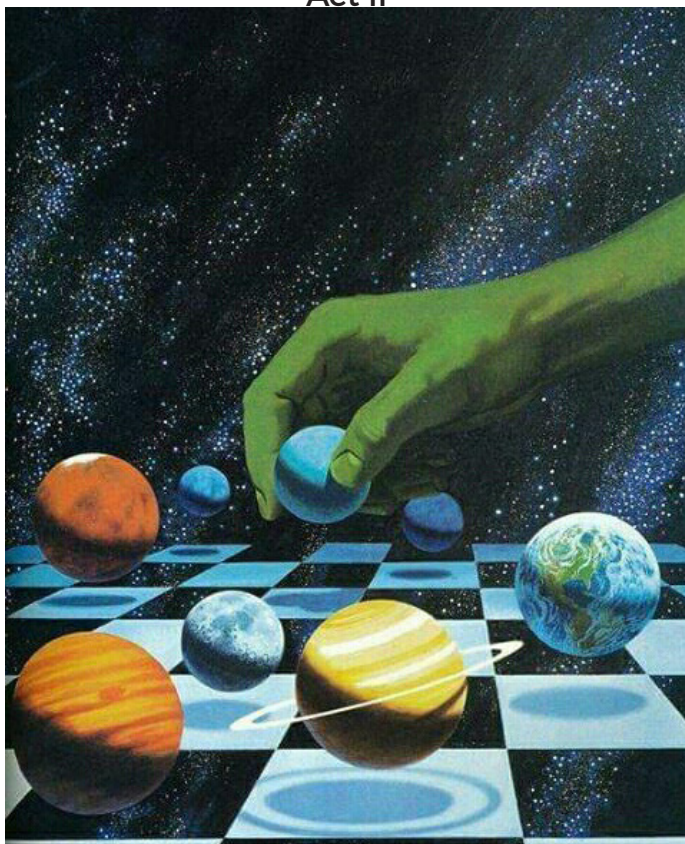
Nemuire - nascocire de ideal
Nemărginire - iluzie de amăgire
Totul e un chaos aprins
Și se aprinde într-un vals vișiniu
Alb pur, turcoaz de-adâncuri
Galben într-a razelui soarelui
Cine te-a creat?!, pe tine și de ce
Când știi că îți vei trăi viața
O secundă în lumină...?
Se vor stinge stelele și toate vor arde
În propria lor putere și lumină
Să devină iar totul întuneric
Pentru o eternitate...

Suntem doar țărână,
Ne naștem fără voia noastră
Și murim subit, nimeni nu întreabă
De unde și încotro venim.
Suntem simple piese meschine,
Simple bucăți - uitate de creație!
Malformații greșite, ce-au prins viață
Și abia așteaptă să se întoarcă iarăși,
Acasă...

Măsurăm distanțe și spargem lumina în
cioburi de hârtie,
Vrem să aflăm totul!, dar uităm
Orbiți de durerea morții
Că singura scăpare din această beză
macabră
Este însăși neantul ce n-așteaptă,
După ce închidem ochii, inima oprită,
Și devenim reci, înghețați de vidul de
smoală...

Trăiește ce ai de trăit, amar de tine!
Caută ce ai de cautat, caută zei, caută!
Și ține minte, ceasul nostru, rămâne în
urmă...
Totul s-a născut acum o secundă
noi - mai avem de trăit -
Doar o secundă,
Încă o secundă
Și totul va fi într-un întuneric rece
Bântuit de urmele razelor ce-au încălzit o
dată cerurile,
Lăstate în iadul cel negru, să umble fără de
scăpare,
Unde-i omul acum?! , răpus de ego-ul lui,
Unde-i creatorul ce-a ales să nască o clipire
de viață
Și apoi a lăsat totul să piară?

Act II

Vântul biciuie stâncile călcate de praf
Cerul se îngreunează și vânt mai aprig se
pornește
Caii se agită și nechează de durere
Soldații sunt speriați, iar armura lor de fier
Le îngheață pieptul învelit în zale goale
Mantiile roșii se mucegăiesc și putrezesc la
adieri de vânt
Sulițelele cele ascuțite ruginesc în aer
Praf de rugină peste coifurile lor,
Totul se sugrumă, pământul se cutremură,
Iară lemnul ridicat în vârf de deal
Înflorește la fiecare picătură de sânge
vărsată de un ideal
Trupul lui, schingiuit și biciuit - tremură în
șiroiurile de sânge
Ochii îi sunt închiși și privirea lui mai
blândă
Cura îi este larg deschisă, când pentru
ultima gură de aer de pe acest pământ
Are să strige către ceruri
“ELOI, ELOI” , în ecou, dar nu pe Ilie îl strigă
“LAMA SABACHTHANI” , ci pe Tatăl Său,
Când omul s-a născut, Dumnezeu a murit
Și astăzi Dumnezeu a murit, iar omul s-a
născut
Iar în vremurile noastre, omul bătrân este...
Un bătrân senil, macabru, soldat pentru
pace și libertate
Un psihopat ce-a pornit genocide și a
deschis lagăre umane
Un salvator ce a încercat să-și salveze
semenii de la moarte și durere
Un simplu escroc... Un egoist ce sapă după
petrol și seacă planeta de viață
Un om, un monstru și un sfânt...
Un obraz plânge și iartă ,
Iar celălalt judecă,
Omul de pe patul de moarte...

Act III

Cu ultima suflare, totul se va așeza într-ale
sale
Iar oamenii... Oamenii n-au existat nicio-
dată!
Căci totul e pe cale să se răcească aici,
Iar tot ceea ce s-a construit,
O arhitectura totală -
E pe cale să ardă din temelii
Într-o uitare rece și aspră...

La cine să strig?!
 La tine Doamne?
 Cât de Atotputernic ești
 Când fericirea e absența durerii,
 Iar totul se va renaște din nou -
 Dar fără noi...
 Să fim noi oare - doar niște cimpanzeii,
 Ce sparg nuci la microscop?!
 Mințindu-ne că ai putea să faci tu așa ceva?!
 O greșală?
 O minune?
 Un dar?
 O alegere?
 Sau doar o iluzie,
 O iluzie că am trăit
 O viață -
 Ce oricum, nu ne-o vom aminti...
 Nici ei,
 Nici eu,
 Nici El...

Act IV

În tot acest întuneric,
 Chaos de strigoi stinși,
 Am rămas doar eu
 Și cu El...
 La fel de bizar și ciudat
 La fel de misterios...
 Sleit de putere
 În ultimele lui respirații greoaie
 Îl întreb, înainte să moară...
 De ce?
 Iar răspunsul e la fel de sumbru
 Precum o apă grea
 Băută dintr-un pahar la miez de noapte
 Un vin dulce, asortat cu flori de ricin,
 Gheac de cianură și stropi de mercur,
 De ce?!
 „CĂCI CEEA CE EXISTĂ, EXISTĂ PRIN NOI,
 PÂNĂ ȘI NOI ZEII, MURIM, O DATĂ CU VOI,
 TOT CE E SCRIS DE EXISTENȚĂ, E MENIT SĂ FIE
 IAR CÂT TIMP ACEASTA VA TRĂI
 SUNTEM LEGAȚI -
 SĂ FIM....”

TUNDRĂ

Cad săgețile, pe pământul cald,
 Se frâng crengile și vântul m-a uitat,
 Răsună goarneau-n codrul ars,
 Iar soldații calcă peste cenușa ce-a rămas...
 Uite luciul cerului,
 Ce-și trimite corbii-n depărtări
 Și doar mierla cântă de trei ori.
 Firul naiului cel ascuțit sună -
 Coarda viorii strânsă de arcuș -
 Firul râului cel roșu e aprins,
 Lumea astăzi cade în suspin...
 Se ridică tunurile grele-n vârful de deal
 Răsună urletele lor - lovituri, Tartar,
 Nourii se-ncețosează și-nchid porțile
 divine...
 Privește trupul dezbrăcat și plin de sânge,
 Cum aleargă-n glod și praf!
 Cum sapă c-unghiile-ncarnate
 După un sicriu pătat de smoală...
 Măinile găurite și sânge închegat,
 Pământul e otravă și-ncet se prinde,
 Dinți crăpați de nebunie, sărăcie,
 Desculț în suflete pășește și atinge...
 Sapă în ploaia rece, ce gheață crudă și
 usturătoare,
 După un sicriu pătat cu smoală!
 Doamne!
 Cu ce ți-a greșit,
 Lanțuri grele de rugină-nchise
 Se prefac praf în marea de suspine,
 Doamne!
 De ce strig după tine,
 Când tu îngheți al meu pământ
 Cel sap cu-atâta mânia...
 Degetele mi se rup în frânturi de oase
 Vene și tendoane, prăfuite și-nghețate
 Sapă, după trupul ei cel ars
 Batjocorit și aruncat
 Bat la ușa închisului sicriu
 Bat... Bat și e doar liniște!

Trecutul a murit de tot!
A murit,- de tot...
Răspunde-mi, măcar un vers să mai aud,
Măcar un fragment sau
Sau doar un cuvânt...
Să-ți scriu testamentul
Când ei te-au omorât...
Bat... Bat în ușile de lemn mucegăit
Arta, rămâne tăcută...
Tăcută și lipsită de culoare
Înconjurată numai de moarte,
Corzile s-au împietrit,
Se sparg în sticle, cioburi inutile,
Cerneala e albă, iar penița e ruptă,
Culorile sunt șterse, negre...
Iar degetele mele -
Sunt rupte...
Cu glod și piatră neciobită
Am să-ți fac mormântul,
Cu dinții crăpați să o cioplesc,
Cu limba mea cea aspră
Să pictez c-otravă roșie de sânge
Al tău chip uitat
Și ce-a mai rămas din mine
Am să mă aprind o ultimă noapte
Sub cerul rece și sub luna stinsă
Să-ți luminez mormântul...
Piele din piele, ceară curge-n iarbă,
Căldură cu miros ascuțit de tundră,
Carnal, bolborosind și-apoi,
Încet,
Totul e cenușă-n zori de zi,
A mai rămas -
Doar o cruce,
Prăfuită cu cenușă...
Arta
A murit...

SUNT

Ce sunt?
din ce sunt?
Piatră sau nisip făcut scrum?!
Ce suntem noi, oameni scrijeliți de umbre,
Dintr-o țărână moale, sculptați din plumb?!
Răspunsuri de aur din veci se-adună,
Dar nici unul nu-i corect, într-o lume fără
lună...
Imagini ponosite de timp și amintiri,
Pentru un om, un simplu muritor,
Decăzut într-o lume ce-a uitat să trăiască...
Ce sunt?!
cine suntem, noi, oare?!,
Când singura întrebare,
Rămâne când...
M-am născut ca să mor
Dar până atunci, am să las pași, pe acest
pământ,
Care se vor duce și ei, cu voi...
Ce sunt?!
Cine suntem...
Iar răspunsul - atât de simplu,
Căci m-am născut din artă
Și-am să mor un cerșetor bețiv...
Dar nimeni nu te-ntreabă,
Ce poveste ai să ne prezinți?
Artiști ce-o moară arta - cu mâinile pustii!
Artiști ce vor faima și glorie de sfinți...
Dobitoace împuțite,
arta mi-este zeu!
Cu ea m-am născut în sânge tulbure
Și cu ea am să mor, un dobitoc uitat de
moarte...
Proștilor!, căutați nimicul în nimic,
Căci știți, că moartea e aproape
Și siguranța voastră e departe!
Coloana mi-e împietrită
și dalta lui Brâncuși ciobită,
Căci proști și săraci va lăsat
Și mai proști și săraci va regăsit...
Cine sunt?!
Sunt
nimeni
Cine sunteți?!
Sunteți
ca mine...
N-am să mai caut răspunsul
Și-am să trăiesc sentința dată,
Până când - stiloul am să-mi verse ultima

pată.

Am sa scriu hârtii întregi și goale,
Până când mâinile au să mă doară.
Am să dansez cu-aceeași artă ce mă ține
viu,

Aceleași buze de demon - la care
mă-nchin!

Au pus stăpânire pe mine,
pe mâini,
pe stilou...

Asta-i ultima seară, dulce doamnă,
Vinul se revarsă peste foaie,
Artă, dulce artă, nu-mi vorbi!,
Privește-mă și fă-mă să mă simt viu,
Căci în astă noapte, am să devin pământ,
Același pământ -
pe care scrii...

Cine sunt?!

Sunt totul...

Cine suntem?!

Suntem gunoaie,

Ce s-au născut să vadă iadul
Și vor muri să se întoarcă acasă ...

Cine suntem?

Suntem cosmosul ce-a greșit sorocul...

Cine sunt...

Nu exist...

Sunt, sunt și exist, degeaba mă mint...

Dulce fată, sărută-mă și iartă-mă,
la-mă înapoi și pune-mă înapoia între
stele...

Dulce fată, în asta seară te-am așteptat
Și tu ai uitat...

M-ai uitat într-o lume plină de urât

M-ai uitat într-o temniță fără lumină...

M-ai uitat artă, te-aștept,

Astăzi și până la finalul zilelor...

elev sg. maj.

Rîlea Petru (XII-B)

Coord.:

prof. dr. Mirela Savin

VALENTIN SGARCEA, TEATRU... ȘI NU NUMAI

Tema abordată în eseu
prezent își are punctul de
plecare în lucrarea profesorului Valentin
Sgarcea, Teatru ... și nu numai, apărută
la Editura ExPonto, Constanța, 2018.

Lucrarea profesorului Valentin
Sgarcea este structurată pe două
aspecte: maniera tehnicistă, studiul
structurii și compoziției și simbolis-
tica, partea care, de fapt, ne interesează.

Din punct de vedere tehnic, lucrarea
reușește să stârnească interesul public-
ului larg, având în vedere ceea ce chiar
autorul specifică pe coperta IV: „Nu citi
această carte. Teatru, când spectacolul
s-a mutat de ani buni în talk-show-urile tv
sau în stradă?!... Conținutul ei prea aduce
a caleidoscop: drame, cronici dramatice,
evocări, portrete, reflecții, note de călătorie.”
În ceea ce mă privește, consider faptul că
textul profesorului Valentin Sgarcea este
relevant nu numai pentru evoluția teatrului,
ci și pentru înțelegerea omului Valentin
Sgarcea. Așadar, lucrul cel mai important
nu este acela de a explica aspectul formal,
ci spiritul uman, latura perenă ce, indiferent
de context, supraviețuiește în noi ca umani-
tate. Astfel, nu îl vom percepe pe Valentin
Sgarcea doar ca pe criticul dramatic Valentin
Sgarcea, profesorul de limba și literatura
română Valentin Sgarcea, ci ca pe un simbol
a ceea ce reprezintă teatrul constănțean și nu
numai. Descoperim un om solitar, dedicat
școlii constănțene și teatrului, care își pune
continuu întrebări despre sine însuși, despre
lume, despre natura umană sau despre
prietenie. Astfel, scrisul devine acel laber,

unealta fizică cu ajutorul căreia descoperă lumea și se redescoperă pe sine. Mai mult decât atât, viața sa interioară este una a stărilor de acțiune, stări profunde, hotărâte, având cutezanța de a visa, de a spera.

La capătul lumii, unde sfârșesc durerile este o dramă în două părți în care cele nouă personaje sunt descoperite prin intermediul didascaliei ambientale bine dezvoltate. Tema pare banală, cunoașterea, dar rema trezește lectorul spre o nouă viziune a lumii contemporane, cea a unei forme de închisoare. Printre motivele cheie amintesc de autoritatea publică locală, propăvăduirea cuvântului divin și construcția a ceva, orice. Piesa de teatru este alcătuită din două părți. Prima parte are două spații, A și B, iar în a doua parte este prezent doar spațiul B. Textul construiește o „Senzatie bizară de închisoare sub cerul liber.”, în care discuțiile dintre trecut și prezent jonglează în jurul faptului că „Înainte era de muncă, era și de mardeală. Alții făceau legi, noi le-ncălcăm într-o veselie. Acum, ăia care le fac, se veselesc pe seama legilor. Dar nici n-ai tot timpul ceva de ciordit. Lipsește obiectul muncii.” Mai mult decât atât, ideea centrală a textului este concentrată în jurul unor adevăruri general valabile, „Bate și ți se va deschide! Dacă nu se va deschide, insistă. Cine nu insistă, n-are tupeu.” În acest text, subtil, autorul face trimiteri către Sadoveanu, „În sat la mine, când veneau apele, veneau puhoi.” creionând imaginea idilică a iubirii față de ceea ce pare a fi pur. Jocul replicilor dintre Doamna și Fiul trimite la melodia lui Mihai Mărgineanu, Vine valu’, îmi ia calul, ce reface traseul ironic al evoluției sociale. Acest lucru este accentuat și de utilizarea proverbelor prin parafrizare ironică „Cine sapă groapa altuia departe ajunge./ Cine se scoală de dimineață cade în groapa altuia. / Cine fură azi un bou mâine taie și spânzură-n guverne.” Și, pentru ca textul să surprindă spiritul românesc, finalul este pe linia lui Noica, „Speranța e sufletul de rezervă al tuturor nefericiților lumii.”

Noaptea umbrelor este un text dramatic în trei acte, o dramă, ce conține 13 personaje. Didascaliiile sunt concise, iar tema este cunoașterea. Rema este reprezentată de titlul ce pune în centru motivul nopții,

al umbrei, al satului, al crucii și al hanului. Structura este simplă, alcătuită din trei acte fără alte subdiviziuni. Acest text se înscrie pe linia dramei lui Marin Sorescu, lona pentru că, până la urmă, „Suntem doi eșuați.”

După cele două piese de teatru, urmează Cronici dramatice, foiletoane ce însumează 25 de articole publicate în revista Dynamisis, 1992, în ziarul Telegraf, 1992, în săptămânalul Varianta, 1993, prezentarea a două premiere, apoi articole publicate în revista Tomis, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999 și 2001, apoi, în revista Agora, 2002, 2004, 2005, 2007, 2009, revista ExPonto, 2008, 2009, 2010 și alte două articole fără menționarea publicării lor. Teatru ... și nu numai sau Memoriile unui privitor ca la teatru (evocări, reflecții, portrete, note de călătorie) este ultima secvență din această lucrare. Aici descoperim faptul că „Ceea ce-l face pe un actor desăvârșit în arta sa este, ca și în cazul atletului, de exemplu, munca, meseria și tehnica. Inteligența cu care el s-a născut e doar ...muniție.”. În plus, „Ne învărtim într-o lume de sfertodocti, și asta ne produce deranjamente ale nervului de la călcâiul stâng.”. Așadar, „Mulți își dau cu părerea despre teatru. Cronicari, critici, esești, comentatori de ocazie emit judecăți de valoare. Unii într-un limbaj sofisticat ori prețios. Câți au urcat însă pe scenă, ca practicieni?” devine elementul cheie al acestor amintiri pentru că fără doar și poate „Asemenea Ziditorului lumii, regizorul trebuie să zidească lumea de pe scenă după chipul său unic.” Textul se transformă într-o confesiune auto-ironică. „Am glaucon. Merg periodic la control, achit consultația și-mi plătesc o parte din picăturile recomandate. Mai devreme sau mai târziu, voi orbi. Îmi vor lumina viața amintirile, paradisul din care nimeni nu te poate izgoni. Între ele, cărțile, cărțile citite. Și călătoriile. Și Timișoara, mon amour. Și cele de spectator fericit. Tot îmi vor rămâne câteva flori în grădina memoriei afective, dacă florile de pe mormânt vor lipsi mai târziu.” Trăirile, emoțiile, gândurile devin forme ale unor stări complexe, cum de altfel scriitor se reprezintă, în același ton zeflemitor, „Oamenii serioși au dreptate: la ce folosește cultura? Dar filosofia? Dar arta?

Curată pierdere de vreme, rezon. Scriitorii se citesc între ei și-și dau autografe, privindu-i de sus pe ceilalți (ceilalți n-au operă). Sălile de expoziție sunt mai tot timpul goale. La teatru, toți ar vrea să vină cu „bilete de favoare”, și neapărat în primele rânduri. S-a degradat, oare, viața culturală și artistică în același ritm cu cea socială? Ar fi posibil, așa cum ar fi și firesc: economicul trage după el spiritualul. Asta ar însemna ca slujitorii cuvântului, ai penelului, ai arcușului ori ai scenei să-și apere cu dinții teritoriile.”

Cartea prezintă viața așa cum este ea, cu toate tarele, fiind un document social și cultural edificator. Finalul, „M-am născut în comunism și voi muri tot într-o formă de comunism up-datat. Important e însă ce am făcut eu din ce a făcut el din mine.” Devine un laitmotiv pentru viața actuală și o stare ce atrage relectura cărții în alte chei.

Prof. dr. Mirela Savin

MANIFESTAȚIA ÎMPOTRIVA MORȚII LUI SARTRE

Premiul Nobel din acest an a fost atribuit scriitorului francez Jean-Paul Sartre pentru opera sa care, prin spiritul de libertate și prin căutarea adevărului pe care le reprezintă, a exercitat o vastă influență asupra epocii noastre, anunța, pe 22 octombrie 1964, un membru al Academiei Suedeze de Științe. Sartre refuză această distincție, afirmând că nu e același lucru dacă semnez Jean-Paul Sartre sau dacă semnez Jean-Paul Sartre laureat al premiului Nobel. (...) Un scriitor trebuie să refuze să se lase transformat în instituție, chiar dacă acest lucru are loc sub formele cele mai onorabile, cum este cazul acum. Jean-Paul Sartre a fost un filosof francez, reprezentant al existențialismului, scriitor, jurnalist și militant social; a fost un intelectual angajat, în sensul că a coborât din turnul de fildeș al filosofiei și a intrat în viața publică, amestecându-se în treburile cetății. Născut pe 21 iunie 1905 la Paris, filosoful francez pune bazele revistei Les Temps

Modernes, iar mai târziu a cotidianului de stânga Libération, publică numeroase piese de teatru (Muștele, Uși închise, Morți fără mormânt) și romane (Greața, Zidul, Drumurile libertății), prin care va populariza temele existențialismului. Printre operele filosofice importante găsim Existențialismul este un umanism, Critica rațiunii dialectice, Adevăr și existență, Ființa și neantul. Legendară este și prietenia strânsă cu Simone de Beauvoir, figură emblematică a feminismului și a mișcării intelectuale contestatare de după al Doilea Război Mondial. Deși niciunul nu credea în căsătorie, iar Sartre respingea vehement această instituție socială, el o cere în căsătorie, de-a lungul vieții, în trei rânduri, ea refuzând pe motiv că dorea să rămână devotată principiilor sale.

Sartre rămâne în conștiința contemporanilor ca filosoful libertății, el susținând permanent că omul, ca existență limitată în timp, posedă o libertate absolută. Presuposiția fundamentală a existențialismului este că omul are o voință autonomă, ce determină propriul mod de a fi. Prin urmare, nu există o natură umană dată, ci aceasta se formează pe baza alegerilor pe care fiecare voință și le asumă. Esența umană nu este un ansamblu de caracteristici bine delimitate, ci este un proiect, ce se materializează în urma alegerilor făcute de fiecare individ, căci lumea i se înfățișează la început drept ceva în care nimic nu îi este dat omului, ceva în care omul nu își găsește nici un loc dacă nu și-l făurește singur.

Omul este ceea ce se face el din sine, este condamnat să fie liber, iar prin aceasta este responsabil de tot ceea ce face, căci nicio morală nu îl poate constrânge să aleagă într-un fel sau altul: libertatea se revendică în orice împrejurare și indiferent de rezultat, omul devine doar ceea ce alege să devină. Chiar dacă nu dorim libertatea, ea se impune conștiinței noastre și ne obligă, permanent, la alegere; noi suntem asemenea sclavului în lanțurile sale, care are libertatea de a se resemna sau de a risca, sfărâmându-le, să fie omorât. Omul este o ființă a posibilității, dar însoțită permanent de conștiința necesității responsabilității absolute. Omul ca proiect vizează un scop - o viață fără angajare, fără noimă,

este lipsită de rădăcini, și se aseamănă acelor fire pe care vântul le smulge din plasele păianjenilor și care plutesc la zece picioare deasupra pământului. Astfel, libertatea capătă sens doar în măsura în care înseamnă autorealizarea individului într-o lume care opune rezistență. Expresia libertății este fapta, iar singura ei cenzură o constituie prezența semenilor, deci infernul sunt ceilalți. Respectul față de libertatea celui alt nu anulează însă libertatea, ci constituie premisa constituirii unei etici umaniste, căci incluzând în reflecțiile noastre și existența celui alt, rezultă că pe acest nou plan libertatea mea își găsește limitele și în existența unei alte libertăți. Prin urmare, o libertate își află, indiferent pe ce poziție ne-am situa, singurele limite, pe care le poate întâlni, în libertate. Existențialismul este un umanism. Jean-Paul Sartre a murit în 15 aprilie 1980 la spitalul Broussais din Paris. Știrea morții sale a provocat o emoție imensă lumea întreagă, astfel că zeci de mii de oameni au însoțit cortegiul funerar până la cimitirul Montparnasse din Paris. A rămas vie în conștiința tuturor remarca unui tânăr către tatăl său la sfârșitul acelei zile: „Am fost la manifestația împotriva morții lui Sartre”.

elev cap.

Postolachi Ana Maria (XI-A)

Coord.:

prof. Mihăilă Manuela

MARINARUL MILITAR

De veghe, stă treaz
Și marea o scrutează,
El este marinarul viteaz,
Aflat la hotare, de pază.

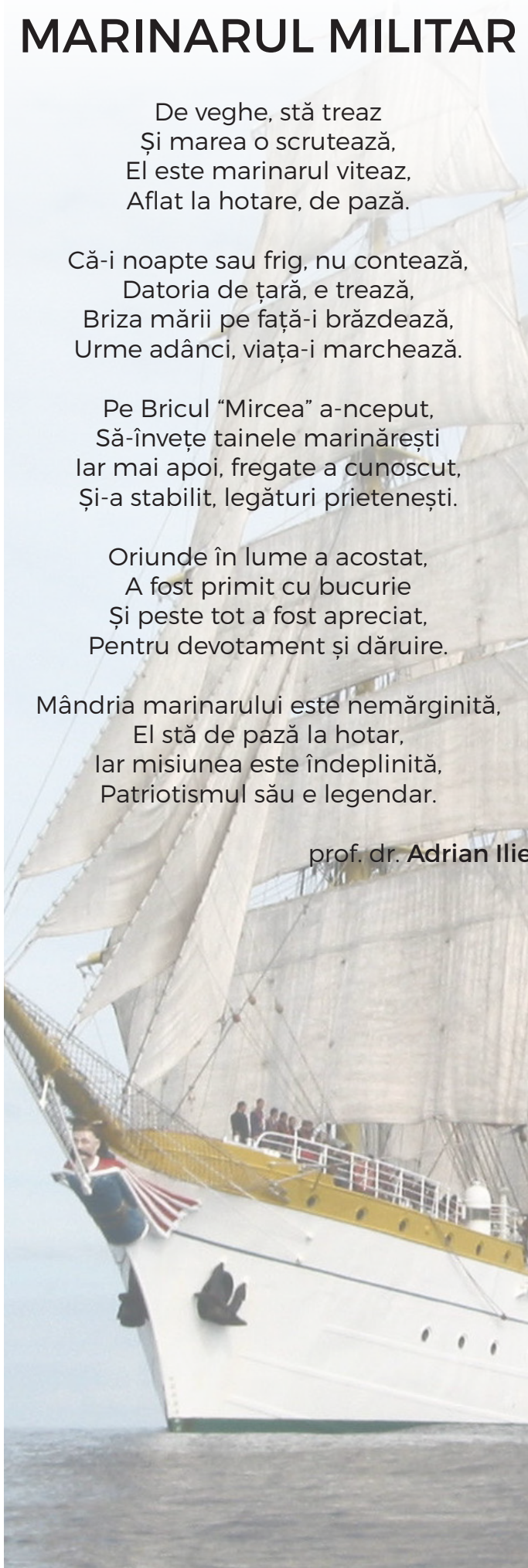
Că-i noapte sau frig, nu contează,
Datoria de țară, e trează,
Briza mării pe față-i brăzdează,
Urme adânci, viața-i marchează.

Pe Bricul “Mircea” a-nceput,
Să-învețe tainele marinărești
Iar mai apoi, fregate a cunoscut,
Și-a stabilit, legături prietenești.

Oriunde în lume a acostat,
A fost primit cu bucurie
Și peste tot a fost apreciat,
Pentru devotament și dăruire.

Mândria marinarului este nemărginită,
El stă de pază la hotar,
Iar misiunea este îndeplinită,
Patriotismul său e legendar.

prof. dr. **Adrian Ilie**

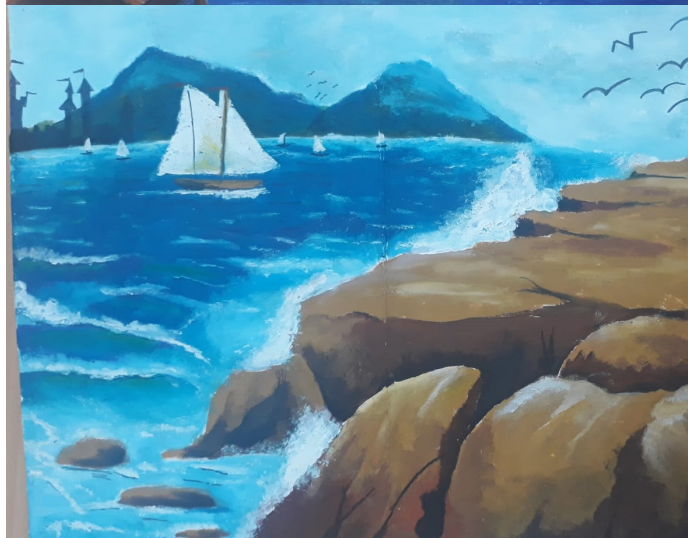

PASIUNEA PENTRU ARTĂ

Arta reprezintă un mijloc de evadare, de detașare față de programul aglomerat, de stresul zilnic și de monotonie. Încă din copilărie am simțit nevoia fundamentală de a imortaliza beautitudinea realității. Simt că nu este doar un hobby, ci un stil de viață unic. Am încercat să găsesc echilibrul perfect dintre timpul alocat școlii, olimpiadelor și concursurilor școlare și timpul pentru programul meu în artele plastice.

elev cap.
Huidlu Georgiana

AQUARELLE

il pleut une chanson d'amour
je te vois dans une aquarelle
et je devine tes contours
ma vie sans toi est noire et vaine
de la fenêtre éclats de verre
un vol hagard qui n'a plus d'ailes
après l'amour après la haine
un petit cœur qui n'est plus là
un arc-en-ciel ouvrant ma voie
je te vois dans une aquarelle
tends-moi ta main donne-la-moi
de toi toute ma vie est pleine
ô mon petit soulier je vois
dans mes petites aquarelles
les nuances de ton cher minois
et les fleurs blanches du printemps
vois-tu mon amour le beau temps ?

elev sg.
Nicoleta Dănăilă(XII-A)
Coord.:
prof. dr. Roșioru Mădălin-Teodor

CONCURSUL DE FIZICĂ-GEOGRAFIE *ȘTEFAN HEPITEȘ*

Concursul Interdisciplinar FIZICĂ-GEOGRAFIE “Ștefan Hepiteș” este parte integrantă a proiectului educațional “FENOMENE ATMOSFERICE ȘI EVOLUȚIA VREMII PE GLOB” + inițiat de Colegiul Tehnic “Mihai Bravu” în colaborare cu Societatea Meteorologică Română și Inspectoratul Școlar al Municipiului București și Ministerul Educației Naționale. Concursul Interdisciplinar Fizică-Geografie “Ștefan Hepiteș” este o competiție organizată anual și are următoarele obiective: formarea și dezvoltarea competențelor specifice domeniului științei la elevi, în general și conștientizarea tinerei generații cu privire la fenomenele asociate vremii severe și comportamentului în cazul dezastrelor naturale. Concursul promovează valorile culturale și etice fundamentale, spiritul de fair-play, competitivitatea și comunicarea interpersonală. Ștefan Hepiteș este întemeietorul meteorologiei științifice. A fost primul director al Institutului Meteorologic al României, unde a organizat rețeaua meteorologică națională și a pus în funcțiune 159 de stații meteorologice. A absolvit ca șef de promoție Școala Militară de ofițeri din București și a devenit inginer după absolvirea Școlii Politehnice din Bruxelles. A participat ca locotenent în Războiul de Independență. Concursul de fizică-geografie Ștefan Hepiteș, faza județeană a fost organizat de Colegiul Național Militar Alexandru Ioan Cuza Constanța, pe 18 ianuarie 2020. Au participat 177 de elevi, de la 8 licee: Colegiul Național Mircea cel Bătrân Constanța, Liceul Teoretic Ovidius Constanța, Liceul Teoretic Decebal Constanța, Liceul Teoretic Traian Constanța, Liceul Teoretic Lucian Blaga Constanța, Liceul Teoretic Ioan Cotovu Hârșova+ Constanta, Liceul Internațional de Informatică Constanța și bineînțeles, Colegiul Național Militar Alexandru Ioan Cuza Constanța. Prezența numeroasă demonstrează interesul uriaș al tinerilor pentru știință și necesitatea competițiilor inter-

disciplinare. La faza națională s-au calificat 35 de elevi. De la Colegiul Național Militar Alexandru Ioan Cuza Constanța, s-au calificat la faza pe țară, 9 elevi: Clasa a IX-a: Căciulan Andreea Bourceanu Maria, Bălan Ovidiu Andrei Dumitru Lorena Mădălina Statache Adrian Claudiu Dincă Ștefăniță Valentin Clasa a X-a: Crețu Sebastian Gabriel Ciulinaru Mario Andrei Clasa a XI-a: Huidiu Georgiana Marcela. Alături de ei, elevii CNM au câștigat 12 mențiuni speciale la Geografie: Vîlcan Mircea Florian Tudor Dragoș Cristian, Ioniță Marian Daniel, Buzdugan Ioana Alexandra, Bouroș Luiza Gabriela, Drăgan Valentin Ioan, Ciobanescu Bogdan Gabriel, Dumitrache Ciprian Gabriel, Nica Ionuț Marian, Patriche Răzvan Gabriel, Dumbravă Andrei Iulian, Mitrea Marius Sebastian. La Fizică, s-a acordat Premiu Special elevului Dincă Ștefăniță Valentin și 2 mențiuni speciale elevilor Iacob Victor și Coca Claudiu Constantin. Mult succes la faza pe țară!

Prof. Țipău Elena

RĂZBOI
& PACE

RĂZBOIUL, ARTA DISTRUGERII

I'm afraid of the rain because sometimes I
see me dead in it. (Catherine Barkley)

REZUMAT

Fiecare țară își are istoria ei și orice război a schimbat mentalitatea oamenilor, a reprezentat întotdeauna un eveniment care a amenințat viața sau integritatea mentală. Toată suferința, nostalgia și regretele au servit unui scop controversat: acela de a cuceri un anumit teritoriu. Totodată, orice conflagrație evocă Moartea, maleficul, trauma, degenerarea, arderea și distrugerea culturii, prin dezumanizarea societății. Literatura abordează, în mod recurent, această temă din multiple perspective: sacrificiile soldaților, luptele, cruciada, întoarcerea veteranilor, violența, doliu, trauma existențială. Romancierul englez, Ernest Hemingway prezintă războiul fără mistificări, absurd, cu morțile stupide ale camarazilor, scârba de luptă, dorința de libertate. În același sens, poetul Siegfried Sassoon, surprinde modul violent al oricărei forme de conflict: bombe, noroi, speranță, frică, lăpeți, rezervoare, sârmă ghimpată, șobolani, frig, ploaie, fețe slăbite, dar mai ales cadavre. Mesajul lor este unul puternic și sonor: Adio, arme pentru că războiul poate avea o Consecință... Arta distrugerii...

Cuvinte cheie: război, istorie, cultura, soldați, eros, speranță, violența, doliu, trauma existențială

Pentru Paul Valery „Războiul este masacrul oamenilor care nu se cunosc, în avantajul oamenilor care se cunosc, dar care nu se vor masacra.” De-a lungul istoriei, s-a observat faptul că experiența oricărei conflagrații a schimbat mentalitatea oamenilor, a reprezentat întotdeauna un eveniment care a amenințat viața sau integritatea mentală. Toată suferința, nostalgia și regretele au servit unui scop controversat: acela de a cuceri un anumit teritoriu.

Conform Dicționarului explicativ al limbii române, cuvântul istorie are cinci

sensuri: „1. proces obiectiv de dezvoltare a fenomenelor naturii și societății; 2. știința care studiază dezvoltarea complexă a societății, a unui popor; *scriere conținând evenimente și fapte care se încadrează în această știință; 3. știința care studiază dezvoltarea și schimbările succesive dintr-un anumit domeniu; 4. povestire, narațiune, poveste; 5. întâmplare, pățanie, pozna, încurcătură < lat historia, it. Istoria. Cf. fr. histoire.”

Observând creația literară aparținând scriitorul american Ernest Hemingway, laureat al premiului Nobel, din punctul de vedere al relației om-istorie, sensul (1) se întâlnește cu sensurile (4) și (5) pentru că romanul sau, *Adio, arme* (*A Farewell to Arms*) este o scriere intermediară care surprinde schimbările succesive, înregistrate în istorie, respectiv Primului Război Mondial. Cele două concepte, al asimilării și al textualizării evenimentului, nu exclud perspectiva subiectivă, ținând cont de faptul că scriitorul este romancier, deci autorul unui text ficțional.

În acest punct, scriitorul prezintă Istoria trăită și apropiată de om, destăinuindu-se unui lector contemporan, dar și unei posterități interesate să cunoască lumea și poveștile ei din timpul Primului Război Mondial tematizată la nivelul romanului. Atmosfera deprimantă a luptelor care se duc în acest context nefast al istoriei este accentuată de imaginile sugestive, de un lirism consistent: „...camioanele împrășiau noroi când treceau pe drum și soldații acoperiți cu pelerine erau uzi și murdari, puștile le erau ude și sub pelerine se ghiceau cele două cartușiere din piele, prinse la curea, în față, niște cutii din piele cenușie, îngreunate de cartușele lungi și subțiri de 6,5 mm, cartușiere care se insinuau sub pelerinele umflate în față în așa fel încât soldații care treceau pe drum arătau de parcă ar fi fost însărcinați în luna a șasea”

Așadar, literatura, ca artă a cuvântului, abordează această temă din multiple perspective: sacrificiile soldaților, luptele, cruciada, întoarcerea veteranilor, violența, doliu, trauma existențială; războiul este similar, prin efectele sale, cu alunecările masive de terenuri, și poate fi comparat cu orice formă de calamitate.

Revenind la percepția scriitorului

american, Ernest Hemingway, se observă faptul că, în viziunea sa, confruntarea dintre popoare înseamnă nu doar vărsare inutilă de sânge, dar și un absurd. Pe lângă aceste momente reprezentative, sunt oferite și alte detalii care schimbă perspectiva cititorului odată cu începerea lecturării unui astfel de roman. Este povestea locotenentului american Henry, concentrat pe frontul italian în timpul Primului Război Mondial, și a pasiunii lui pentru Catherine Barkley, o soră medicală englezoaică. Într-un context istoric nefavorabil, cei doi încep o relație, dar Henry consideră că nu este îndrăgostit și că este incapabil de iubire. Finalul romanului, îl va aduce pe acesta într-o nouă perspectivă, aceea de îndrăgostit, capabil să dezerteze pentru Catherine.

Grotescul războiului este observat de personajul-narator, care într-o viziune apocaliptică, notează: „Lumea frânge pe fiecare și după aceea la mulți locul în care au fost frânți se-ntărește. Dar pe cei care nu se lasă frânți îi omoară. Îi omoară fără deosebire și pe cei foarte buni, și pe cei foarte blânzi și pe cei foarte viteji. Și dacă nu te numeri printre aceștia, poți să fii sigur că te va omorî și pe tine, numai că nu e nicio grabă anume.” Este un manifest împotriva războiului, împotriva ipostazei în care sunt puși soldații, actantul nefăcând notă discordantă de acest context. Războiul nu ține cont de vârstă, de statut social, de sentimente pentru că pe front și în fața morții toți sunt egali.

Adio, arme poate fi privit și ca o recuperare a istoriei prin scris, prin iubire care dublează conflagrația, și, totuși, pare a ne transmite mai viu decât orice document imaginea frontului. Fără mistificări, însă umanizată, absurdă, cu morțile stupide ale camarazilor, scârba de luptă și moarte, dorința de libertate.

Nu se știe dacă faptele sale pe front, au influențat viața familiei sale sau dacă familia însăși ar fi supraviețuit într-un context mai puțin tragic. Datoria unui soldat este să-și apere țara, soțul trebuie să își protejeze familia. Care este limita între cele două forme existențiale extreme? Cât influențează iubirea sufletul soldatului capabil de dezertare? Dacă războiul l-a învățat să accepte moartea, iubirea îi dă

speranța și îl face să lupte împotriva morții? Dar când mama copilului și pruncul acesteia mor, care mai este scopul unui soldat dezertor? În calitate de martor, de actor implicat și de autor al romanului *Adio, arme*, Ernest Hemingway oferă literaturii un text în care domină atmosfera deprimantă a războiului și complexitatea unei aventuri erotice, care dintr-un joc, devine iubire.

O viziune aproape apocaliptică asupra Primului Război Mondial a fost surprinsă de poetul englez, Siegfried Sassoon, participant la război, revoltat de atrocitatea, de nedreptatea acestuia. Imaginea este amplă și sugerează devierile ideologice și modul violent al oricărei forme de conflict: bombe, noroi, speranță, frică, lopeți, rezervoare, sârmă ghimpată, șobolani, frig, ploaie, fețe slăbite, dar mai ales cadavre: „Vă amintiți brancardele care se strecurau în spatele liniilor?/ Și ochii muribunzilor cu capetele atârând/ Și acele măști cenușii pe chipurile unor băieți care erau cândva veseli și buni./ Ați uitat deja? Ridicați privirea și jurați pe verdele primăverii că nu veți uita niciodată” (Siegfried Sassoon - *Consecință*).

În lucrarea *Primul Război Mondial*. Controverse, paradoxuri, reinterpretări, Lucian Boia considera că „interpretările istorice rămân deschise”, deoarece fiecare țară își are istoria ei, fiecare națiune pune accent pe valorile neamului său. Pornind de la întrebarea dacă istoria ar fi putut să evite războiul, cercetatorul răspunde că „ar fi fost o istorie”, dar „alta”, „nu identică în raport cu evoluțiile pe care le cunoaștem noi astăzi”[1].

În concluzie, războiul, simbolizând Răul Absolut evocă Moartea, maleficul, trauma, degenerarea, arderea și distrugerea culturii, prin dehumanizarea societății, pentru că acolo unde se ard cărți se vor arde, până la urmă, și oameni. Paradoxal, tocmai scriitura poate salva sufletul omului de atrocitățile și de trauma lăsată de orice formă de conflict. Prin operele lor, scriitorii lasă un mesaj puternic: *Adio, arme* pentru că războiul poate avea o Consecință... Arta distrugerii.

Bibliografie

1. Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a, Ed. Univers Enciclopedic, București 1998,

2.Boia, Lucian. Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări. Ed. Humanitas, București, 2014

Coord. Sorescu, Sorina; Gioroceanu, Alina; Ghiță, Cătălin- Actele Conferinței Internaționale de Științe Umaniste și Sociale „Creativitate. Imaginar. Limbaj, Ed. AIUS Craiova, 2015

Hemingway, Ernest Adio, arme, Ed. Polirom, Bucuresti 2009, în traducerea lui Ionuț Chiva,

elev cap.

Oancă Diana(XI-A)

Coord.:

prof. dr. **Matache Mihaela**

nile dacice ne-au dat puterea de a rezista tuturor vitregiilor. Strămoșii noștri romani ne-au scris în codul genetic dorința de mai bine, curajul de a înainta. Confruntările armate , războiul de independență, cele două războaie mondiale ne-au cultivat patriotismul. Rezistența în fața provocărilor, înfruntarea obstacolelor cu mult curaj au creat cadrul propice afirmării libertății, păstrarea identității naționale. Sunt mândră că sunt creată din lutul tău, că Dumnezeu m-a lăsat pe aceste plaiuri de o frumusețe ce taie respirația, că sunt fiica părinților mei, nepoata bunicilor mei, mlădița înaintașilor neînfricați și un mugur pentru ceea ce va fi poporul român. În mine sălășluiește dragostea de țară și am să mă asigur că o vor primi și urmașii mei!

PATRIOTISMUL

Dragă Românie,

Am simțit nevoia să îți trimit un mesaj de mulțumire. Ție și celor care te-au apărut de-a lungul timpului cu vitejie și cu patriotism. Pământ curat, oamenii care s-au jertfit la granițele tale te-au făcut casa mea! Astăzi pot să spun Sunt român! Cunoscut și respect tradiția neamului meu! doar pentru că de-a lungul istoriei au existat cei care au găsit puterea de sacrificiu și dragostea de țară în sufletul lor... Românii tăi vechi au luptat pentru credința cea adevărată, pentru drepturile lor, pentru integritate națională, pentru românii de astăzi și pentru cei de mâine. Credeam că sentimentul acesta al apartenenței se alterează în societatea contemporană, dar... tinerii se pare că au știut să moștenească sentimentul mândriei naționale. În contextul globalizării, al ștergerii granițelor, al satului planetar, România mea dragă, tu știi cum să rămâi întreagă în inimile noastre. Prețuim trecutul tău glorios, aducem respect celor care au fost ofrande pe altarul neatarnării. Ne asumăm prezentul. Cu bune și cu rele, este al nostru. Și asta este o dovadă de curaj! Patriotismul trăiește! Este înscris în zestrea noastră interioară. Țara mea frumoasă, ținut de poveste cu oameni care își respectă istoria! Rădăci-

elev frt.

Stanciuc Denisa (X-E)

Coord.:

prof. **Roșu Geanina-Petronela**

ORIZONT

*

Fereastra murdară și plină de amprente începe să aburească. Tufișurile uscate, purtate de puterea trenului, se apleacă într-o parte și-n alta, parcă le-ar fi frică. Soarele de-aia se mai vedea de munții, pe care toată viața i-am văzut. Acum sunt albi, cărunți și mai obosiți. Casele, deja prea bătrâne, alină câmpul gol și înfrigurat. Trenul pornește. Încet, mai încet ca de obicei. Privesc cum totul se grăbește. Se grăbesc toate, dar unde?

Ceasul ajunge să bată miezul nopții. Priveam printre beznele, care ieșeau mirate de prezența mea, intrigate că am curajul să mă întreb ce este dincolo de ele. Astăzi, totul pare mai străin, mai rece. Stelele și-au pierdut strălucirea lor obișnuită, sclipirea lor a devenit subit un gri rece, iernatic, luna a închis ochii în speranța să nu mai vadă. Trenul se zguduie și oprește într-o gară veche și luminată doar de un felinar vechi.

O siluetă elegantă, cu o pălărie mare, lasă în urma ei, liberă o panglică roșie, animată

de vântul năpraznic. Umbra ei dansează cu lumina felinarului, care se clatină grațios sub atenta privire a nopții. Ridic privirea de la picioarele ei sculptate, parcă de zei, urc încet pe formele ei, parcă scrise de puterea focului într-o pădure de uscăciuni, ard în ochii mei, subțire, o finețe angelică și urc, trec de pieptul ei, trec de gâtul ei linșat de rafinament și-ajung la ochii ei, ajung la două sfere, ce parcă dețineau secretele tuturor luminor. Avea în ei o sclipire dumnezeiască, dar era prea demonică și totuși, muritorul din mine încă vedea inocența în ei. Era o altă zdreanță vicleană, ce încearcă să te seducă, era o altă ideologie a perfectului ce știi, ca un prost, că nu o poți avea?, era domolă în toate, era perfectă, sau poate era oboseala mea ce nu putea să mai țină pasul cu realitatea, un înger printre demoni...

Fluierul anunță plecarea. Șuieră obosit. Ușile se închid și trenul prinde iarăși viteză, îndreptându-se hotărât prin ceața nopții.

Se apropie de compartimentul meu. Deschide încet ușa și intră timidă. Își dă jos pălăria și mă privește. Ochii ei albaștri vorbesc. Oceane de gânduri și valuri de cuvinte se izbesc în mintea mea. Se retrag, revin și încet, încet, încet îmi erodează luciditate. Până și soarele stătea cu spatele la ea. Era gelos. Avea ceva ce până și el nu putea avea. Era ea, ca într-o după-amiază obișnuită la marginea pădurii. Durează prea puțin și prea multe detalii încep să se piardă. Încep să îmbătrânesc și ea tot acolo rămâne, tânără, cea mai frumoasă. În acea rochie neagră, cu părul lăsat să zburde în puterea vântului, cu acel zâmbet, ce mă pune în genunchi de fiecare dată, eram prizonier într-un paradis singuratic, eram prizonierul inimii ei. Realitatea își vrea acum dreptatea, timpul își vrea amintirile, iar eu, o vreau doar pe ea.

-Vagonul 4?

-Da.

-Este destul de frig afară ...

-A venit prea devreme anul acesta, se grăbește, dar pentru ce anume?

-Poate este fugarită.

-E prea puternică, așa a fost mereu, a stat dreaptă oricâte au trecut peste ea.

Vuietul puternic al trenului rupe tăcerea. Cobor din tren grăbit. După o seară de mers, căci nici nu mai știu câte ore au trecut, cobor într-o gară aglomerată, rânduri de oameni într-un haos ciudat. Încă mai am iluzia că a fost un vis, îmi lipsesc prea multe detalii, lipsesc prea multe clipe, n-aveam cum să adorm în timp ce vorbeam cu ea, unde e ea acum?

-Domnule căpitan, la ordinele dumneavoastră! Am fost instruit să vă conduc până la unitatea centrală, raportează caporal Vîrlan.

-Vă salut, unde este mașina?

-Urmați-mă!

Peste tot, se vedeau stegurile roșii arzând. Mulți râdeau în hohote. Iadul luase foc, ce încet se transformă în cenușă. Pe străzi, cadavrele de fier formează un cimitir fără amintiri. Casele bombardate și puse la pământ încep să respire. Armele soldaților sunt scăldate în noroi și zgârieturi, caștile lor verzi au urme de metal însângerat. Imaginea este scăldată într-un praf înroșit.

Fantomile se plimbă haotic. Este lumea lor, o lume gri și plină de moarte. Un om, crede că tot ce face, tot ce gândește, totul este corect din punctul lui de vedere, dar privind din mai multe perspective, acest film este doar un film de dramă, în care protagonistul se sinucide în propriul lui vis. Este ca un miraj. Vezi apa salvatoare, când de fapt este doar Morgana,

care se joacă cu tine, un biet animal uitat de sine. Puterea, care îți este oferită este doar un costum scump, dar ce faci când cel care îl poartă, este secetă pentru pământ?

Un bulevard simplu, animat de atâtea mister și atâtea chipuri, care mă privea când, condamându-mă că nu i-am ajutat. Zeci de copii aleargă voios peste tot. Este o altă lume, o lume, care nu mă lasă să intru mai adânc.

* *

Cartierul central este poziționat într-o primărie veche.

La fiecare fereastră, se observă soldații, care stau vigilenți cu arma la ochi. Se tem... Au văzut prea multe pentru o ființă umană, dar când este prea mult? Când dansezi prea mult cu moartea, ca să rămâi fără rațiune și sentimente, când rămâi fără iubire față de viață, când ți-ai da totul, doar să dansezi cu moartea, când?

-Bine ați venit domnule căpitan! Colonel Cesacion.

-Să trăiți! Am primit ordine cu privire la acest loc. Despre ce este vorba?

-Luați un loc!

Eram într-o cameră monotonă. Un birou obișnuit cu zeci de hărți împrăștiate peste tot pe masă. Pe perețele gri, animat de cărămizile scobite, se clatină zeci de

tablouri cu peisaje. Culoarele au fugit. În acele tablouri era o pădure. În mijlocul acelor copaci, era un punct mic și roșu aprins. L-am observat cu greu, era un trandafir, asemenea floare într-o pădure... Tabloul nu era semnat.

-Avem de-a face cu un contra-atac și veți conduce compania a-3-a, divizia infanterie

„Toro”. Aveți un front de 10km de apărare.

-Domnule colonel, permiteți să raportez, câți soldați au mai rămas ?

-Aproximativ 72.

-Raportez, și armament, medici avem tot?

-Armament așteptăm, dar ar trebui să aveți destul. Din punct de vedere sanitar, batalionul mai are un total de 160 de sanitari. Vă putem oferi 5.

Cumva, mintea mea era nicăieri, vorbeam cu el, înțelegeam oarecum la ce se referă, voiam să conștientizez ceva, dar nu puteam, eram prea absent, ce sentiment ciudat... Era un alb, care mă ducea la infinit; Știi sentimentul acela, în care parcă, toată viața ți se combină într-o firmitură minusculă de idee și încerci să dezlegi și să le repui înapoi la locul lor, dar cu cât te apropii mai tare, ele se îndepărtează? Nici o formă, nici un sunet, nimic. Doar un simplu alb. De ce? Timp de 20 de secunde nu m-am gândit la nimic și parcă au trecut ore...

Compania mea părea una experimentată, o companie unită. Aveam 72 de

soldăți , care aveau să-mi urmeze ordinele până la moarte. Orice comandă aveau să o ducă la capăt, chiar și cu propria lor viață. Pe fețele lor se vede o silă, o plictiseală. Deja erau obisnuiți cu sunetele bombardamentelor, cu ultimele priviri ale fraților, cu o imagine neagră. De la atâta durere, au întâlnit-o, moartea le-a lăsat o carte de vizită. Mă consideram un nimeni pe lângă ei. În grad eram un superior, dar din punct de vedere mintal, din toate punctele de vedere de fapt, eram un nimeni. Credem că știm ce înseamnă emoția, sentimentul, dar când nu le mai avem, când nu mai putem să plângem, să simțim durerea și compasiunea, debea atunci realizăm cu adevărat ce înseamnă cu adevărat sufletul.

Te uiți în ochii lor și vezi doar reflexia lumii, nu poți să mai citești absolut nimic mai mult de-atât. Expresia feței și sclipirea ochilor a murit o dată cu ei. Corpul lor a rămas, dar sufletul nu. Respiră, mănâncă și se mișcă. Nu vorbesc, nu privesc cerul, doar luptă. Ascultă obiectivul și ne punem în mișcare.

Defilam prin cenușă. Vântul bătea din spate puternic. Norii începeau, încet să se înnegrească. La ieșirea din oraș, se ridica impunător „mausoleumul fricii”. Așa numita galerie de artă pentru naziști. Zeci de civili stăteau agățați de stâlpii ruși și putreziți, gata să cadă. Aveam în față, o fereastră spre lumea lor. O lume a suferinței. Corpurile lor, stăteau liniștite și împăcate. Aveau ochii închiși. De gât, aveau agățate pancarde, în scopul de a induce frica, dar nu a funcționat. Lumea a văzut un motiv pentru care trebuie să se razbune, un motiv care nu trebuie uitat și așa naziștii au aprins un foc pe care nu îl vor putea stinge și nici măcar istoria nu îl va putea domoli. Acest foc va arde o țară, un imperiu întreg din temelii.

În față aveam un câmp deschis, un verde sombru. Orizontul mă privește. Pentru prima oară, în acest război, simt un sentiment ciudat, pe care nu îl pot descrie. Nu este unul de frică, ci mai degrabă, unul de neliniște. Realitatea mă lovește și realizez că nu pot prezice ce se va întâmpla. Nu pot vedea dincolo de acele zile

obișnuite de toamnă târzie. Frontul mi se deschidea în față. Erau șanțuri nesfârșite, în care mulți tineri, au devenit brusc amintiri, niște numere într-o simplă condică.

Am pus mâna pe pușcă și am sărit în prima linie. Am scos de la piept o hartă cu zona, pe care aveam să o apărăm. Aveam la dispoziție câteva mortiere și dacă aveam noroc și suport aerian. Era o sarcină grea. Nu știu câți vor veni sau când. Singurul lucru, pe care ne mai putem baza în acest război, ironic, este speranța. Un cuvânt simplu, prea folosit, care în aceste clipe a căpătat un alt înțeles. E așa simplu să privești toate aceste lucruri, dar când le vezi cu proprii tăi ochi, mintea intră într-o zonă nouă. Se închide între ziduri și refuză să creadă, refuză să se încreadă în imaginea ochilor.

Este două dimineața. Din zare se văd lumini albe. Nu erau stele care au renunțat la locul lor. Tot cerul s-a luminat. Pământul tremura și au început focurile de armă. Vedeai dăra lăsată de gloanțe, le auzai cum șuierau pe lângă urechea ta. Nu puteai să vezi nimic de pleoapele nopții. Trăgeam în gol.

-Domnule căpitan, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pe sectorul 3C, plutonier Vladimir.

-Ajung imediat, terminat.

Vladimir conducea plutonul 2. Era un soldat obișnuit. A fost botezat Nebunu' de toată compania, în urma unui atac de blindate. A reușit să distrugă patru tancuri de unul singur. Mi-l pot imagina cum făcea slalom printre gloanțe și proiectile

tile cât un om, fără câtuși de puțin să-i mai pese de viață! A lăsat-o... S-a plictisit să mai spere că o să se întoarcă acasă.

Atacul de aseară a fostul unul fără victime, dar a fost primul atac, în care nu am simțit frica. Mă uitam în gol, parcă eram hipnotizat. Dimineața următoare, stăteam cu Vladimir la vorbă și l-am întrebat ce va face când se va întoarce acasă.

-Care casă, domnule căpitan, este una cu pământul. Familia mea, cred că s-a sfârșit anu' trecut.. Ce să mai vreau, dacă se termină razboiul se termină totul pentru mine. Toată viața mea, am crezut că toți aveam o cale, dar aparent îngerul meu a pierdut-o la zaruri... Până nu voi călca pe ruinele Berlinului nu voi închide ochii, asta ți-o promit căpitane!

Vladimir s-a mai uitat o dată la mine, încercând să-mi împrindă ceva, dar nu a putut. Ochii lui transpuneau o furie care ardea și pe care nu puteai să o domolești. Era un șablon al războiului. Era înconjurat de camarazii lui, cu arma în mână, așteptând următorul atac. Nu păreau mulți. Aveam o șansă.

* * *

Pământul începea să înghețe. Diminețile deveneau din ce în ce mai friguroase. Tranșeele începeau să capete altă culoare. Uniformele noastre maro ieșeau în evidență de la mare depărtare în acest fundal alb. Prima ninsoare am avut-o de Anul Nou. Singurul lucru, care ne mai amintea de casă, era ceaiul cald. Ce faci când, vezi că totul începe să înghețe, priviri, mișcări, gloanțe, fulgi, vise, amintiri?... Ce faci când, ai în fața ta zeci de căi, pe care ai putea să le urmezi, dar nu poți, zeci de alegeri cu tot atâtea sfârși-

turi, dar de ce nu poți alege nici macar una?, pentru că, toate îți dau iluzia unei destinații... Trăiești cu iluziile până în ultimul moment, când reușești să vezi acel semn, care te anunță că ai ajuns, numai că toate alegerile tale au curs deja pe acolo, toate deciziile tale au văzut acest loc și toate au plecat la fel cum au venit, de nicăieri spre nicăieri și mai departe spre înapoi, o reciclare a gândurilor.

Ce valoare au gândurile pentru acești oameni? Aceștia sunt cei ce îi definim ca eroi, numai că ei nu duc doar arma cu ei, ci și clipa în care speră că vor vedea acea destinație iluzorie. Au în fața lor acum, acea destinație, au în fața lor ultima lor zi. Azi este ziua în care, banul are trei fețe și fiecare are o posibilitate proprie. Azi este ziua în care ne-au atacat... Astăzi 52 de oameni au ajuns într-un final la realitatea lor, la realitatea pe care au încercat să o evite de zeci de ani, au ajuns... Era dimineața, când o serie întreagă de infanteriști, împreună cu zeci de blindate au spart frontul. Ne-au luat prin surprindere și singurul lucru pe care l-am mai putut face, era să ne retragem. Trebuia să ne retragem, trebuia...
RAPORT ÎNTOCMIT PE DATA DE 05 / IANUARIE / 1940 U.M. 07881

„SE DECLARĂ ÎNFRÂNGEREA PE FRONTUL DE NORD. COMPANIA A-3-A INFANTERIE „TORO” ESTE NEVOITĂ SĂ SE RETRAGĂ PE O LINIE DE 20 KM, SUFERIND UN TOTAL DE 50 (CINCIZECI) DE VICTIME.”

Raportul l-am semnat și expediat spre cartierul general. Aceasta a fost ultima lor respirație. Această hârtie încheie drumul lor. După această hârtie,

ei, nu mai există, amintirea, numele, toate visele lor se află într-o condică. Un om căzut la datorie este o pierdere dureroasă, cu multe ceremonii și aranjamente, dar pentru un batalion pierdut într-un război de nebie umană, ce se organizează? Ei sunt doar simple statistici și nimic mai mult.

* * * *

Am mai rămas 22 de oameni. Așteptăm înlocuirea, care este pe drum. Au trecut patru zile de la atac și încă nu pot să le văd chipurile celor rămași. Nu pot să îmi dau seama pe cine am pierdut, până și lista celor căzuți este ștearsă. Unul dintre ei se apropie de mine și îmi spune:

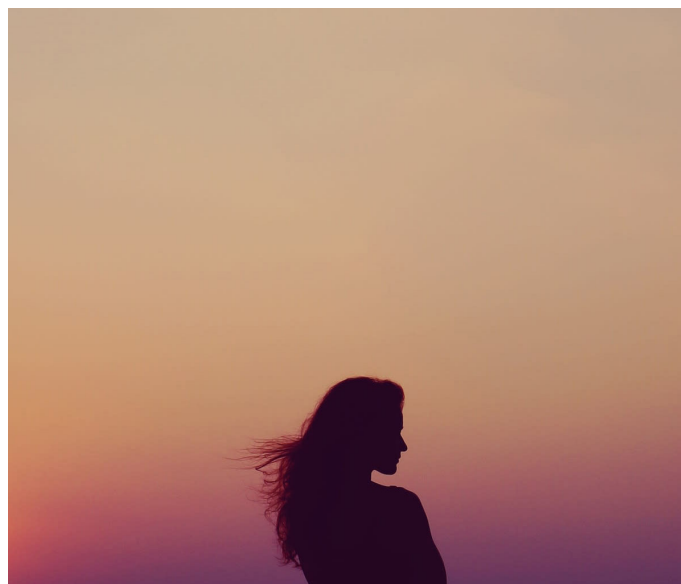
-Domnule căpitan, mai avem 3 ore până inamicul va avea poziție de tragere, iar întăririle sunt la 160 de km distanță.

Mereu mi-am imaginat relativitatea lucrurilor. Dar ce este relativitatea în raport cu perspectiva lucrurilor? De ce nu pot privi relativitatea dintr-o singură perspectivă fixă? Timpul, însă, rămâne singurul care are un drum stabilit. Indiferent de cauze și efecte el ajunge, și va ajunge, la final. Indiferent cum încerci să îl pictezi va avea aceeași culoare mereu, aceeași formă și aceeași umbră grea, ce te va urmări continuu. O umbră s-a așternut peste noi, numai că această umbră, acum, nu mai are nici o formă...

-Trezirea, trebuie să pleci !

Ea, mereu la fel. Uitasem de noaptea trecută. Picioarele îmi pluteau, iar brațele mele nu mai voiau să își urmeze stăpânul. Stăteam nemișcat în mijlocul camerei și o priveam. Privirea ei căuta ceva. O priveam ca și când azi ar fi ultima zi, gândindu-mă la prima zi când am văzut-o... Doamne, cât pot s-o iubesc!... Cum a putut să-mi fure luciditatea? Cum putea să mă controleze, doar cu reflexia ei? De ce?! Era ea, cea mai frumoasă dintre toate, mi-aș da totul, doar să o știu fericită, mi-aș da totul, doar să o mai văd o dată, mi-aș da viața, să știu că...

Avea părul șaten, buclucat, și acum îmi amintesc cum pierdeam ore întregi, după-

amiezi întregi cu mâna în părul ei, povestind și promițându-i atâtea fantezii și iluzii... Acel albastru, prin care îi curgeau oceane întregi și în care valurile te țin captiv sub valuri de gânduri, acel albastru căruia i-am promis iubirea, i-am promis timpul!

Se uită la mine și
începe să râdă. Acel zâmbet...

-Nu ar trebui să te grăbești, dacă vrei să ajungi la gară?

Își pune o rochie de catifea în colorile nopții, peste acel trup prea perfect, peste pielea ei atât de albă și fină, un corp de viespe pentru un suflet atât de curat, ce te ispitește ca un demon și te iubește ca un înger...

Mă privește tăcută. Zâmbea, dar simțeam că acel zâmbet nu mai avea putere. Eram nervos că nu puteam să o alin, să o fac, iar să fie fericită...

-Chiar crezi că te vei întoarce?

Zâmbetul, încă rezista pe chipul ei, dar ochii îi trădau sufletul, care se îneca sub o imaginație grea. Lacrimile o alinau, dar nu o puteau convinge că totul va fi bine. Degeaba vocea mea îi îndruma pașii, când picioarele rațiunii ei erau îngropate în deznădejde.

Deznădejdea e cea mai puternică otrăvă, fabricată în atelierul sorții. Imaginația, mereu îți spune că poți face ce vrei, poți fugi oriunde și oricând, doar că te împiedici de libertate. Ai putea să fugi, ai putea să ignori,

ai putea să uiți că există timp, ai putea face totul, dar totuși de ce nu poți? Chiar crezi că e libertatea? Chiar crezi că paradoxal ceea ce te eliberează îți oferă și acest statut de liber?

Au trecut atâtea zile de când nu am mai văzut-o și cel mai dureros lucru este faptul că, mintea mea începe să o uite. Nu mai vrea să accepte că ea este cea care mă pune pe picioare, o simplă iluzie a trecutului, o fantomă. Rezistă iubito, am să mă întorc, nu mă uita!

Încă mă văd în trașeea distrusă. Încă văd privirile acelor oameni, care vor să iau o decizie, numai că hotărârea mea plutește în derivă, în aceeași furtună. Dacă plecăm, ne vor ajunge din urmă, dacă rămânem ne macelăresc. Eram un călău ce le citea sentința finală. Indiferent de ceea ce urma să le spun, ei oricum erau indiferenți. Soldații se asezaseră pe pământul înghețat, cu ochii închiși, la o ultimă țigară. Nu mai aveau de ce să se agațe. Nu mai era nimeni să îi prindă. Cădeau în abisul cel adânc și așteptau să lovească podelele iadului. Așteptau să-și vadă suferința spânzurată, așteptau să văd cum, de printre crengile arțarilor bătrâni răsare, la lumina soarelui, fericirea și speranța unei vieți normale. Mereu m-am gândit că ultimul meu ordin ca și ofițer, era să fie unul total diferit, dar din păcate nu a fost așa. Mereu m-am întrebat ce ar face un om, dacă ar afla ora morții lui. Mereu am crezut că acel om ar intra într-o stare de șoc și ar claca, dar aparent acea oră îți conferă o siguranță și o pace pe care o singură dată o mai întâlnești, la final.

*

* * * *

Toți stăteau întinși și se uitau în gol. Nămolul înghețat le oferea alinarea și pacea, pe care acești oameni au avut atâta nevoie de ele de-a lungul războiului. Mulți se cred invincibili, mulți cred că viața lor este un film și mereu există o soluție de scăpare, mereu tu ești personajul principal, un singur lucru te învață viața, că în filmul ei, nimeni nu are un rol, nimeni nu poate urma un scenariu...

Aveam arma în mână și priveam în față. Același câmp, aceeași ceață înghețată și friguroasă, ca o cortină ce aștepta să dezvăluie marele spectacol. Ceasul încearca să-și întoarcă acele, dar ca și cursul râului, timpul are o singură direcție. Soldații încep să se trezească din lumea gândurilor cu adrenalină în sânge, ca a unei prăzi ce este fugărită. Stătea la pândă. Știa că nu mai durează mult... Mă vedea.

Ușile camerei se trântesc. Iese ea, în speranța că nu am auzit-o.

-Ai întârziat. Este ora 11. Trebuia să ajungi la 8.

-Am fost reținut la sediu.

-Ca de obicei !...

Avea ceva special. Nu voiam să știu sau să află ce anume. Privirea ei, era ceva cu ea. Nu puteam să privesc în altă parte. Eram un soldat prins de ochii Gorgonei. Încet, încet, pas cu pas mă aduce mai aproape de trupul ei. O strâng la piept, o sărut pe acele buze, -încet , -încet curg toate, pas cu pas plutesc cu ea, -încet, -încet ajung să simt toată lumea într-un singur sărut, pas cu pas începe dansul, un ultim dans al unui univers întreg... Sunetul viorii încheaga aerul în fulgi de zăpadă, iar clapele pianului înghețau pereții, vocea ei colora cerul în miez de zi cu stele și luni, colora tot universul.

Încet, mai grăbit, încet, alergau toate, pas cu pas picurau grăunțe de noroi, încet alergau toate, mintea mi se surpă în realitate. Cu cât încercam să mă prind de acele sunete, de clapele, de acele culori și să o mai privesc o dată, curgeam prin timp înapoi în iadul promis.

* *

* * * *

Nu există tristețe, nu există depresie, nu există lucruri rele, există doar un singur lucru, pe care în momentul în care începi să îl observi, timpul se oprește și tu încetezi să mai exiști. Din acel moment totul este în plus, ca un pahar plin ce se prelinge. Aceasta este realitatea. Mereu te privește de

la spate, și când te întorci, refuzi să o privești, refuzi să crezi, în speranța că vei mai putea face un pas prostesc, dar totul fiind inutil. Nimeni nu a încercat să se joace cu realitatea, dar toți au bătut-o și au maltrat-o, toți!

Era un copil refuzat de ceilalți. Fericirea o urăște, tristețea nu vrea să o privească, timpul a încetat să spere că o va mai vedea vreodată cum a fost. Realitatea indiferent cât de mult încearcă, nu este „reală”. Este iluzia unei lumi pline de speranță, a unei lumi pline de scopuri și idealuri, toate arzând la final pe focul vieții.

Căutam pe câmpul gol ceva familiar, dar nici măcar culorile nu mai străluceau. Iarba devenise un ocean de smoală, fără reflexii din prezent, fără umbre și viitor. Cerul devenise o temniță peste lumea noastră izolată și uitată.

Vladimir vine lângă mine, cu un zâmbet neobișnuit pentru starea din trașeea noastră și îmi spune limpede, prea limpede:

- Sunteți pregătit să le arătăm de ce suntem în stare?, vom mătura cu ei pe jos!

Și zâmbetul lui se transformase într-un râs, un râs demonic și parcă puțin psihiatric. Poate nebunia i-a devenit rațiune.

Știu că putem să îi învingem, numai că avem nevoie de un plan... Dacă

rămânem aici, ne vor executa ca pe niște prizonieri puși în linie. Ne trebuie ceva!

Era limpede că nu voia să-i dea drumul. Era unul dintre puținii care s-au agățat de un fir de speranță și pe care îl va ține până la final. Am putea să-i atacăm din sectoarele laterale, dinspre frontul estic și cel vestic, unde deja avem structurile necesare.

-De unde personal ?

-Nu avem nevoie, îi împărțim în mod egal. Avem destul armament să eliberăm Berlinul legați la ochi, 25 de mortiere și 125 de mine anti-tanc. Aprobați să mă ocup eu de pregătire, încă mai este destul timp să ne deplasăm pe poziții. Mai avem 1 oră, timp destul să îi blocăm sau cel puțin să radem jumătate din ei.

11 oameni s-au împărțit în frontul vestic și au luat cu ei jumătate de armament, frontul vestic era mai aproape, așa că au luat cealaltă parte de armament mai greu. Eram cu picioarele pe o dungă fină. Totuși, indiferent cât de mult a insistat Vladimir, nimeni nu și-a schimbat privirea. Știau că trăgeau de șansă așa de mult, încât, vedeau cum începe să sfâșie, chiar sub privirile lor. Erau neputincioși. Venea furtuna și oricât ar fi încercat să fuga, mereu erau prinși în mijlocul ei.

Mitralierele erau încărcate, camuflate de frunzișul gri al trașeei, minele erau plasate, gata să fie activate, iar noi, priveam orizontul... Era o nerăbdare ciudată. Îi așteptam pe ei. Aerul adus din față, purta aceeași aromă grea, de gaz ars...

Am pus arma pe umăr și am privit în gol. Știam ce urma să vină, mă simțeam atot-puternic, știam viitorul, vedeam cadavrele cum vor atârna pe iarba înghețată. Vedeam râuri de sânge cum se adunau în bălți, în găurile făcute de artilerie, vedeam bucăți de metal, vedeam, vedeam ...

-Prinde-mă!

Soarele bătea din față. O puteam privi cum aleargă pe trotuar, voiasă și fericită. O să întârzie. Trotuarul umed, scârțâia sub pașii

mei grei. Mă uitam la copacii de pe bulevard și așteptam să ajungem. Mă ținea puternic de mână. Era un drum obișnuit, ca oricare altă zi, dar azi, trebuia să ajungem mai repede. Parcul de ceară se topea sub privirile ei, lacul clocotea aprins, ca smoala în cazan, păsările zburau haotic. Era furtună, dar totuși soarele era încă în față. Ea, lângă mine, era la fel de veselă. Se opri pentru un moment. S-a apropiat de mine. Am luat-o în brațe și am sărutat-o, parcă forțat de un instinct ciudat. Pavelele se zguduiau și cădeau într-un hău negru. Felinarele se aprindeau singure, iar copacii ardeau cu o flacără stinsă. Lacul se pierdea în beznă, iar soarele se lupta cu hăul. Se prabușeau, se sfărâmau, dar ea tot aici a rămas, tot cu mine, trebuia să plece, să fugă, să mă uite. A rămas în brațele mele, șoptindu-mi ultimele cuvinte, adio, te iubesc, te iubesc azi, dar nu mai mult cum te voi iubi mâine, adio, nu mă uita!...

Am apăsât pe trăgaci. Cei de lângă mine au tresărit speriați la arme. Toți s-au uitat nedumeriți să vadă inamicul, dar nu era nimeni. M-au întrebat de ce am făcut asta... Bună întrebare! Poate am vrut să mă zbor din acea groapă, poate am vrut să mă trezesc. Mereu vrei să faci ceva, mereu vrei să dai gândului puterea realității, dar paradoxal, realitatea îți va refuza orice vis. Regretul este o consecință a realității crude, pictura sumbră a ceea ce va rămâne după suferință. Ce este omul? O singularitate de gânduri? Ce ești, ce sunt ? Cine este ea?

-Atențiune ! La poziții ! Inamic!

Și asta a fost ultimul semnal. A fost cântecul suferinței noastre, un cântec ce avea să ne prevestească liniștea. În fața noastră, se desfășurau 4 batalioane SS și 16 tancuri Panzer. Noi eram ultima rezistență. O dungă de praf, ce urma să fie suflată. Inamicul înainta fluierând, parcă eram invizibili, dar au tras, curgea peste noi o cortină întreagă de metal. Au început să tragă cu calibru mare, care atingea pământul lin, aluneca, și exploda în liniște. Unda de șoc te lovea așa puternic, încât îți sfâșia uniforma. Trăgeam în ei, ca într-un perete uman. Fiecare glonț avea un destinatar sigur. Gloanțele lor

înceau să ne mai ofere o șansă, o clipă. Într-un interval de foc intens de 20 minute, am avut 2 victime și am reușit să decimăm 3 linii principale. Tancurile s-au oprit și ne-au ochit. Se uitau la noi. Aveam în față bestiile de metal, aveam prada în față, asta era semnalul. Am comandat. Am dat ordinul...

- A fost o onoare! Companie, atacați!

Baioneta lucea în lumina soarelui. Vedeam reflexia gloanțelor, vedeam umbra lor. Vedeam sufletele camarazilor, care se împiedicau de viață, tura asta definitiv. Cădeau puternic lovind pământul, care încerca să îi prindă, să îi aline. Aveau zâmbetul pe buze. Erau împliniți. Alergam ca un nebun și trăgeam haotic în față.

Am simțit o mână blândă pe spate. O voce caldă și prea familiară. M-am oprit. Nu mai puteam să alerg, nu mai puteam să fac vreun pas. Nu mai auzeam nimic decât o singura voce. M-am întors. Era ea. O simțeam, o puteam atinge, o puteam ține în brațe, o puteam săruta, dar nu puteam să îi privesc chipul. O umbră a început să o acopere, am văzut-o.

Am simțit cum curg ușor, am simțit cum pierd pământul de sub mine. Totul avea din nou culoare, simțeam căldura zăpezii, simțeam căldura sângelui cum mă acoperea, acum, acum eram lângă ea. Eram cu ea dansând, doar ea...

elev sg. maj.
Rîlea Petru (XII-B)
Coord.:
prof. dr. **Mirela Savin**

MAKING OF

CASETA REDAȚIONALĂ

Comandant Colegiu
Cdor. dr. ing. **Tănase Gabriel**

Director adj.
prof. **Iuliana Negreț**

Coordonatori revistă
prof. dr. **Ilie Adrian**, prof. **Iuliana Negreț**

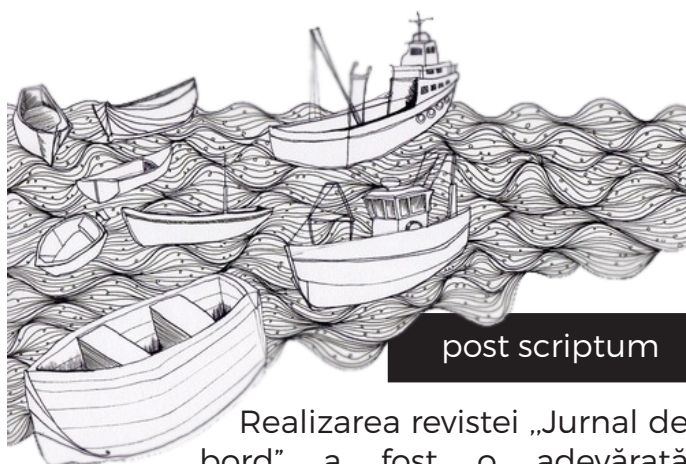
Redactor-șef
elev sg. maj. **Rîlea Petru**

Art-director & Tehnoredactor șef
elev sg. maj. **Rîlea Petru**

Secretariat redacție
elev cap. **Oancă Diana**
elev **Luca Bianca**
elev **Tilă Daniela**

Profesori coordonatori
Adrian Ilie, Negreț Iuliana,
Matache Mihaela, Mirela Savin, Maria Sarău,
Mihăilă Manuela, Roșioru Mădălin,
Țipău Elena, Roșu Geanina-Petronela,
Hînză Valeria

Elevi contributori
Rîlea Petru, Toma Andreea, Stanciuc
Denisa, Oancă Diana, Postolachi Maria,
Dumitru Lorena Mădălina, Moraru Iaris,
Vasile Marian Casian, Șerbănoiu Andrada,
Pascaru Lia-Gabriela, Huidiu Georgiana,
Albu Florentina

Realizarea revistei „Jurnal de bord” a fost o adevărată aventură în adevăratul sens al cuvântului. Această călătorie, de redactare a textelor, de preluare a imaginilor și de modelare a lor a fost făcută cu scopul de-a putea prezenta o poveste, despre noi și despre tradiția și spiritul marinăresc.

Art-director & Tehnoredactor șef
Elev sg. maj
Petru Rîlea (XII B)

Constanța

Nr. 3

2020

ISSN 2668-2532
ISSN-L 2668-2532